

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl a vyhlásil v hlavním líčení konaném dne 30. června 2016 v Brně, v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Miloše Žďárského a přísedících Zdeňky Ustohalové a Zdeňka Žalčíka, **t a k t o** :

Obžalovaní

1) **R.D.**,

nar. XXXXX v XXXXX,

trvale bytem XXXXX,

t. č. ve vazbě ve XXXXX (v trestní věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 41T
10/2015),

2) **A.D.**,

nar. XXXXX v XXXXX,

trvale bytem XXXXX,

t. č. ve vazbě ve XXXXX (v trestní věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 41T
10/2015),

3) J.H.,

nar. XXXXX v XXXXX,

trvale bytem XXXXX,

t. č. ve vazbě ve XXXXX,

4) J.B.,

nar. XXXXX v XXXXX,

trvale bytem XXXXX,

u z n á v a j í s e v i n n ý m i , ž e**I. obžalovaní R.D., A.D. a J.H.**

poté, co společně po předchozí vzájemné dohodě s R.H., nar. XXXXX, zemřelým XXXXX, spočívající v tom, že obžalovaní přestrojeni za policisty donutí zastavit kurzovní vůz společnosti XXXXX XXXXX a za přispění velitele tohoto vozu R.H., jakožto zaměstnance uvedené společnosti, se pod pohružkou užití střelných zbraní vůči členům posádky zmocní přepravované finanční hotovosti, přičemž obžalovaný A.D. opatřil magnetický maják modré barvy, černé kukly a taktické vesty černé barvy, které následně obžalovaní opatřili nápisem „Policie“ a dále zapůjčil pro uvedené účely od D.O., nar. XXXXX, jeho vozidlo tovární značky Mazda 626 DCX HB-E, RZ XXXXX, stříbrné barvy, obžalovaný R.D. s obžalovaným J.H. zakoupili pro uvedené účely dne 1. 8. 2006 v Autocentru Radek Mašín, Libeňský ostrov 5, Praha 8, na cizí občanský průkaz vozidlo tovární značky Ford Explorer 4.OV6 XLT, RZ XXXXX, bílé barvy, a obžalovaný R.D. opatřil prázdné teleskopické odpalovací pouzdro 68 mm reaktivního náhradního protitankového granátu vz. 75 - RPG - Nh - 75, výrobní číslo 7910110 (dále jen „RPG“) a konečně stanovili čas a místo provedení popsaného plánu,

dne 9. 8. 2006 kolem 7.00 hod. přijeli obžalovaní A.D. a J.H. výše popsaným vozidlem Mazda 626 ke starému židovskému hřbitovu poblíž XXXXX u Brna, kde se převlékli do černých pracovních kombinéz s označením „Policie“, vozidlo vybavili falešnými registračními značkami a nápisem „Policie“, který umístili na zadní okno vozu, obžalovaný A.D. si na místo

spolujezdce vedle řidiče připravil RPG a maják a poté, kdy je obžalovaný R.D. vysílačkou informoval o pohybu jím sledovaného kurzovního vozidla, vyjeli z vedlejší komunikace na silnici, po níž se kurzovní vozidlo blížilo a v místech levotočivé zatáčky na silnici III/0476 na 4,9 km ve směru jízdy ze XXXXX u Brna do Rousínova, a již maskováni připravenými kuklami, vystoupili kolem 7.35 hod. z vozidla a obžalovaný J.H. pomocí stavěcího terče a namířením krátké střelné zbraně na osádku vozidla tovární značky VW Transporter, RZ XXXXX, bílé barvy, tedy řidiče A.J., nar. XXXXX, a doprovod J.N., nar. XXXXX, přinutil vozidlo zastavit při krajnici vozovky, přičemž obžalovaný A.D. namířil na osádku kurzovního vozidla RPG a obžalovaný R.D., který mezitím zastavil s výše popsáním vozem Ford Explorer za kurzovním vozidlem, rovněž maskován kuklou a vybaven krátkou střelnou zbraní, zabouchal na vozidlo a R.H. na tento signál odemkl zadní dveře vozu a za situace, kdy obžalovaný J.H. reguloval okolní dopravu, ostatní obžalovaní ze zavazadlového prostoru kurzovního vozidla odcizili 3 ks obalů ČNB typu ZAGRES v hodnotě 19.005,16 Kč, včetně jejich obsahu, tedy částky 74.500.000,- Kč a 2 ks bankomatových kazet v hodnotě 17.671,50 Kč, včetně jejich obsahu, tedy částky 2.640.000,- Kč, tyto naložili do vozidla Ford Explorer a poté, co obžalovaný A.D. do zavazadlového prostoru kurzovního vozidla hodil odjištěný slzný granát, z místa činu všichni obžalovaní odjeli, čímž způsobili společnosti XXXXX XXXXX, se sídlem Českobratrská 1, Praha, IČ 264 79 061, celkovou škodu **77.176.676,66 Kč**,

t e d y - proti jinému užili pohružky bezprostředního násilí v úmyslu zmocnit se cizí věci, čin spáchali jako členové organizované skupiny a způsobili takovým činem škodu velkého rozsahu,

II. obžalovaný R.D.

dne 28. 3. 2010 v době od 17.00 hod. do 19.00 hod. v jídelně rodinného domu v XXXXX, po předchozí hádce s cílem usmrtit R.H., nar. XXXXX (dále jen „poškozený“), a zabránit mu tak v odhalení jejich předchozí společné trestné činnosti, popsané pod bodem I., čímž mu poškozený bezprostředně předtím nepřímou vyhrážkou, ve chvíli, kdy stál vlevo za poškozeným sedícím na židli, tohoto nejprve zasáhl do horní části těla výbojem elektrického paralyzáru a poté, kdy poškozený spadl obličejem směrem k zemi, mu kolem krku omotal lanko tvořené spletanými ocelovými drátky a kryté plastem, a tímto ho škrtil natolik intenzivně, že mu

způsobil zlomeniny obou velkých rohů jazyčky a odlomení horního rohu chrupavky štítné vpravo, v důsledku čehož poškozený R.H. na místě zemřel,

t e d y - jiného úmyslně usmrtil a tento čin spáchal ve snaze zakrýt jiný trestný čin,

III. obžalovaný J.B.

dne 28. 3. 2010 v přesně nezjištěné době po 19.00 hod. poté, kdy přijel do rodinného domu v XXXXX, a dozvěděl se, že obžalovaný R.D. usmrtil v hádce poškozeného R.H., pomohl obžalovanému R.D. naložit tělo poškozeného do vozidla tovární značky Nissan Patrol GR Wagon, RZ XXXXX, a poté jej doprovázel ve svém vozidle Peugeot 307 HDi, RZ XXXXX, na ulici XXXXX, kde obžalovaný R.D. odstavil vozidlo poškozeného, kterým tento do domu v XXXXX původně přijel a odvezl jej zpět, následně doprovodil obžalovaného R.D., který odvezl tělo poškozeného na levou část pozemku parcely č. 2074, LV 1148, v obci XXXXX, a tělo poškozeného v nočních hodinách z 28. 3. 2010 na 29. 3. 2010 uložili do jámy, zde již dříve vykopané v souvislosti s připravovanou stavbou, a zaházeli zeminou, přičemž toto bylo nalezeno policií až dne 19. 3. 2015,

t e d y - pachateli trestného činu pomáhal v úmyslu umožnit mu, aby unikl trestnímu stíhání,

č í m ž s p á c h a l i

obžalovaný R.D.

- zvlášť závažný zločin loupeže dle § 173 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 trestního zákoníku (v bodu I.),
- zvlášť závažný zločin vraždy dle § 140 odst. 1, odst. 3 písm. j) trestního zákoníku (v bodu II.),

obžalovaný A.D.

- zvlášť závažný zločin loupeže dle § 173 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 trestního zákoníku (v bodu I.),

obžalovaný J.H.

- zvlášť závažný zločin loupeže dle § 173 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 trestního zákoníku (v bodu I.),

obžalovaný J.B.

- přečin nadřezování podle § 366 odst. 1 trestního zákoníku (v bodu III.),

a o d s u z u j í s e**obžalovaný R.D.**

za výše uvedené zvlášť závažné zločiny a za sbíhající se zvlášť závažný zločin zbavení osobní svobody dle § 170 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku a zločin vydírání dle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku, jímž byl uznán vinným rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 1. 4. 2011, sp. zn. 57T 11/2010, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 7. 2011, sp. zn. 2 To 51/2011,

podle § 140 odst. 3 trestního zákoníku, za použití § 43 odst. 2 trestního zákoníku, k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání

20 (dvaceti) roků,

za současného zrušení výroku o trestu z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 4. 2011, sp. zn. 57T 11/2010, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 7. 2011, sp. zn. 2 To 51/2011, jakož i všech dalších rozhodnutí, na tyto výroky obsahově navazujících, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Podle § 56 odst. 2 písm. d) trestního zákoníku se obžalovaný pro výkon uloženého trestu odnětí svobody zařazuje do věznice se **zvýšenou ostrahou**.

Podle § 70 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku se obžalovanému ukládá **trest propadnutí věci**, a to

- krátké střelné zbraně - samonabíjecí pistole KEVIN, ráže 9 mm Browning Kurz (380 AUTO), výrobní číslo A00573, se zásobníkem a 6 ks kulových pistolových nábojů Browning Kurz,
- krátké střelné zbraně CZ 75 SIMICOMPACT CAL.9 LUGER, ráže 9 mm, bez výrobního čísla a 14 ks pistolových kulových nábojů ráže 9 mm LUGER.

Obžalovaný A.D.

za výše uvedený zvlášť závažný zločin a za sbíhající se zvlášť závažný zločin zbavení osobní svobody dle § 170 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku a zločin vydírání dle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku, jímž byl uznán vinným rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 1. 4. 2011, sp. zn. 57T 11/2010, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 7. 2011, sp. zn. 2 To 51/2011,

podle § 173 odst. 3 trestního zákoníku, za použití § 43 odst. 2 trestního zákoníku, k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání

10 (deseti) roků,

za současného zrušení výroku o trestu z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 4. 2011, sp. zn. 57T 11/2010, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 7. 2011, sp. zn. 2 To 51/2011, jakož i všech dalších rozhodnutí, na tyto výroky obsahově navazujících, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Podle § 56 odst. 2 písm. d) trestního zákoníku se obžalovaný pro výkon uloženého trestu odnětí svobody zařazuje do věznice se **zvýšenou ostrahou**.

Podle § 70 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku se obžalovanému ukládá **trest propadnutí věci**, a to

- rodinného domu č. p. XXXXX na pozemku XXXXX zastavená plocha a nádvoří, pozemek XXXXX, orná půda, pro obec XXXXX

Obžalovaný J.H.

podle § 173 odst. 3 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání

11 (jedenácti) roků.

Podle § 56 odst. 2 písm. d) trestního zákoníku se obžalovaný pro výkon uloženého trestu odnětí svobody zařazuje do věznice se **zvýšenou ostrahou**.

Obžalovaný J.B.

podle § 366 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání

2,5 (dva a půl) roku.

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon uloženého trestu odnětí svobody podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání

4 (čtyř) roků.

Podle § 101 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku se ukládá **zabrání věci**, a to

- rozestavěné stavby na pozemku p. č. XXXXX, zastavená plocha a nádvoří, pozemku XXXXX, orná půda, pozemku XXXXX, orná půda, pro obec XXXXX **vlastníka M.D.**, nar. XXXXX, trvale bytem XXXXX.

Podle § 101 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku se ukládá **zabrání věci**, a to

- pozemku p. č. XXXXX, orná půda, pro obec XXXXX, katastrální území XXXXX, list vlastnictví XXXXX,
vlastníka Z.Š., nar. XXXXX, bytem XXXXX.

Podle § 101 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku se ukládá **zabrání věci**, a to

- rodinného rekreačního domu č. p. XXXXX na pozemku p. č. St. XXXXX, zastavená plocha a nádvoří, rodinného domu č. p. XXXXX na pozemku p. č. St. XXXXX, zastavená plocha a nádvoří, pozemku XXXXX ostatní plocha, XXXXX ostatní plocha, XXXXX zahrada, pro obec XXXXX, katastrální území XXXXX, list vlastnictví XXXXX,
- pozemku XXXXX, ostatní plocha, pozemku XXXXX, orná půda, pozemku XXXXX, orná půda, pro obec XXXXX, list vlastnictví XXXXX,
vlastníka společnosti XXXXX, se sídlem XXXXX.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný R.D. povinen nahradit poškozenému E.H., nar. XXXXX, bytem XXXXX, nemajetkovou újmu 240.000,- Kč.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný R.D. povinen nahradit poškozené Š.Č., nar. XXXXX, majetkovou škodu 9.746,- Kč.

O d ů v o d n ě n í :

Dokazováním, provedeným v hlavním líčení, byl zjištěn následující skutkový děj.

Pod bodem I. obžalování R.D., A.D. a J.H. uzavřeli vzájemně, a to i s dnes již zemřelým, původně obviněným, R.H. dohodu, spočívající v tom, že poté, co se přestrojí za policisty, donutí zastavit kurzovní vůz společnosti XXXXX XXXXX za přispění velitele tohoto vozu R.H., kdy pod pohrůžkou užití střelných zbraní odcizí hotovost, kterou kurzovní vůz bude převážet, pro kteréžto účely si zajistili věci rozepsané ve výroku tohoto rozsudku a skutečně následně dne 9. 8. 2006 kolem 7.35 hod. uskutečnili přepadení kurzovního vozidla asi 5 km ve směru jízdy za XXXXXX u Brna, směr Rousínov, tak, že maskování připravenými kuklami a přestrojení za policisty zastavili pomocí stavěcího terče a namířením zbraní posádku vozidla tovární značky Volkswagen Transporter a osádku vozidla, tedy řidiče A.J. a doprovod J.N., donutili vydat, za

příspění R.H., převáženou částku, včetně bankovních kazet, čímž způsobili uvedené společnosti celkovou škodu 77.176.676,66 Kč.

Pod bodem II. pak obžalovaný R.D. dne 28. 3. 2010 v době od 17.00 do 19.00 hod. v rodinném domě v XXXXX č. XXXXX, po předchozí hádce s R.H., který požadoval více prostředků z uskutečněné loupeže pod bodem I., přičemž naznačoval možnost oznámení tohoto trestného činu, obžalovaný R.D. ve snaze zabránit mu v odhalení této trestné činnosti poškozeného R.H. škrtil ocelovým lankem, v důsledku čehož poškozený na místě zemřel.

Pod bodem III. obžalovaný J.B. poté, když se dne 28. 3. 2010 po 19.00 hod. dozvěděl, že obžalovaný R.D. usmrtil poškozeného R.H., pomohl jmenovanému naložit tělo poškozeného do vozidla a po odvezení vozidla poškozeného na jiné místo, pomohl obžalovanému R.D. tělo poškozeného odvézt na pozemek v obci XXXXX, kde tělo v nočních hodinách z 28. 3. 2010 na 29. 3. 2010 uložili do jámy a zaházeli zeminou.

Výše uvedené skutečnosti soud zjistil z výpovědi obžalovaných, výsledkem svědků A.J., J.N., P.K., L.H., P.P., J.P., M.Š., D.V., R.B., J.H., E.T., J.V., D.D., Z.D., V.D., P.F., M.F., D.H., J.F., D.O., J.H., J.H., P.H., P.H., Z.D., J.J., A.J., M.K., R.K., T.K., J.A., E.H., R.B., I.N., M.B., I.N., Z.P., S.S., K.P., H.S., D.U., Š.Č., utajeného svědka, vedeného pod jménem K.B., T.A., K.Š., J.B., J.S., K.M., M.H., P.H. a E.H., výsledkem znaleců v oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství a psychiatrie a psychologie, čtením svědecké výpovědi Z.N. a došlo i k předložení obsahu spisového materiálu stranám k nahlédnutí a provedení těch důkazů, které byly navrženy.

Obžalovaný R.D. v přípravném řízení a v řízení před soudem (č. l. 984 - 990, 992 - 1001, 2670 - 2688) uvedl, že se žádného trestného jednání nedopustil, a pokud se jeho bratr A.D. k trestné činnosti doznal, pak nezná jeho pohnutky a jeho výpověď nekoresponduje s obsahem spisového materiálu. V minulosti pracoval u Policie ČR a poté, co se v roce 2005 rozhodl odejít, začal pracovat u bezpečnosti agentury SECURITAS, která se následně přejmenovala na XXXXX a posléze na G4S. Zde pracoval jako doprovod kurzovního vozidla, posléze jako řidič, přičemž velitele vozu dělal R.H. Po odchodu od této společnosti založil bezpečnostní agenturu společně se svým bratrem A.D. a poté, co došlo k loupeži u XXXXX a R.H. byl exemplárně potrestán a vyhozen, nabídl mu možnost práce v této agentuře. Bylo mu jasné, že on, jako bývalý policista a pracovník společnosti XXXXX, bude patřit mezi hlavní podezřelé a tak se i stalo. Nicméně v době loupeže on za svoji bezpečnostní agenturu vykonával práci ve společnosti XXXXX v Kuřimi a na místě činu tak být nemohl, neboť pracoviště opustil kolem 7.00 hod. ráno a v době loupeže tedy nemohl být u XXXXX. S ohledem na časový odstup od spáchání loupeže a dobu, kdy tato začala být prošetřována ve vztahu k jeho osobě, uplynulo téměř deset let a za této situace se důkazy o jeho nevině velmi těžce dohledávají. S vozidlem Ford Explorer nemá nic společného. Stejně tak si myslí a je přesvědčen, že s loupeží nemá nic společného ani R.H. Takto usuzuje z toho, že R.H., ani před loupeží, ani po loupeži, nikdy neměl nadbytek peněz a pochybuje, že kdyby se dostal k tak obrovské sumě peněz, že by dokázal žít skromně i nadále. Jeho bratr A.D. odešel od policie v roce 2007 a stejně tak J.H. odešel od městské policie a začali společně podnikat v oblasti vymáhání pohledávek a dále založili v Bulharsku společnost, která se zabývala doplňky stravy a cestovním ruchem. S bratrem A. založili společnost XXXXXX, která provozovala stavební činnost. Poté, když

z jeho společnosti odešel R.H., zaměstnal i J.B.. Pokud jde o závěry finančního šetření k jeho osobě, i k osobám spoluobžalovaných, tyto chápe jako hrubě zkreslené, a pokud jde o jeho majetek, tento nabyt veskrze legální cestou. Obžalovaný uzavřel, že loupeže pod tímto bodem se nedopustil, není mu o ní vůbec nic známo a neví ani o tom, že by se této dopustil kdokoliv ze spoluobžalovaných.

Pokud jde o bod II., pak obžalovaný k osobě R.H. uvedl, že spolu neměli nikdy žádný problém, naopak R.H. zaměstnával a půjčoval mu peníze, byli opravdoví přátelé. Předmětného dne k němu do XXXXXX R.H. skutečně přijel, když v domě se nacházel i jeho bratr A.D. H. přijel, strávili v rozhovoru asi hodinu, když mu popisoval, že se rozešel právě se svojí přítelkyní a byl ve špatném psychickém stavu a pak se společně R.H. s jeho bratrem A. bavili o tom, že život nemá smysl, neboť jeho bratr byl t. č. v hodně špatném zdravotním stavu a potácel se mezi životem a smrtí. Nežřízeně pil alkohol a měl výkyvy nálad, často mluvil o sebevraždě. U tohoto jejich rozhovoru nechtěl být přítomen a odešel nahoru do pokoje, neboť se chystal druhý den odjet na dovolenou. Zpátky dolů do jídelny se vrátil asi za 15 až 20 minut a zde objevil tělo R.H., jak leží v jídelně obličejem k zemi a jeho bratr se potácel u záchodu. On neví, jakým způsobem R.H. přišel o život, prostě u toho nebyl, ví jen, že H. ležel na zemi s nějakou smyčkou kolem krku a nemůže vyloučit vůbec nic, ani například to, že se H. oběsil sám, nebo že tam přišla nějaká jiná osoba a tato ho usmrtila, ani nic jiného. On zkontroloval puls poškozeného a zjistil, že nejeví známky života a věděl, že kdyby zavolal policii, tak nikomu nepomůže. H. byl mrtvý a s tím se nedalo nic dělat. Zkratkovitě se tedy rozhodl, že se postará o odklizení těla R.H., aby jeho bratr nešel do vězení, odešel do kuchyně, kde vzal igelitovou taškou, kterou natáhl poškozenému na hlavu, aby krev, která mu z hlavy vytékala, nepotřísnila koberec. Tašku ale neutahoval, ani nezavazoval, byla jen volně přehozena. Dále vzal plachtu, do které zabalil tělo poškozeného, a má pocit, že mu s tímto ani bratr nepomáhal. Byl v tu chvíli v takovém natolik špatném fyzickém a psychickém stavu, že nebyl ničeho schopen. Byl značně podnapilý a nebyl schopen ani mluvit. Protože byl bratr zcela paralyzován, zavolal J.B., aby přijel, což se stalo, a společně naložili tělo do vozidla Nissan Patrol a společně s B. odjeli do Brna, kam on odřídil vozidlo R.H., kterým přijel do XXXXXX a zde ho také odstavil. Přesedl do vozidla řízeného B., vrátili se do XXXXXX, přičemž po cestě on vyhodil do Brněnské přehrady klíče od vozidla R.H.. Vozidlo Nissan s tělem poškozeného pak odvezli do obce XXXXXX, kde tělo uložili do šachty, která se na pozemku nacházela, a zaházeli hlínou. Vzhledem k tomu, že v následujících letech byl pozemek zavezen asi 5 m hlíny a stavebního materiálu, může dnes pochybovat, zda tělo, zde nalezené, je vůbec tělem R.H. Pokud jde o RPG, které zmiňuje obžaloba, je pravdou, že v letech 2007 až 2008 pracoval pro Dům dětí a mládeže v XXXXXX, kde vedl střelecký kroužek a zde děti seznamoval s maketami zbraní a mj. zakoupil i maketu RPG pro tyto účely. Vzhledem k tomu, že byl téměř 5 let u armády, samozřejmě ví, jak taková zbraň vypadá. Toto své výše popsané jednání činil bezesbytku z toho důvodu, aby ochránil svého bratra A. před možnými následky trestního stíhání.

Pokud jde o prostředky, které v minulosti předával za účelem zúročení panu Š., pak je pravdou, že z jím našetřených prostředků se podílel na investici v řádu 2. nebo 3. milionů korun a následně již pouze zprostředkoval půjčku pana Š., která měla zdroj v Bulharsku, a šlo o částku asi 5,5 milionu korun. Jeho osobní prostředky z částky přibližně 10 milionů korun, která byla Š. předána, činily 2 nebo 3 miliony korun, stejnou částku dával jeho bratr a ve zbytku šlo o onu půjčku z Bulharska.

Obžalovaný A.D. v přípravném řízení a v řízení před soudem (č. l. 856 - 870, 872 - 883, 884 - 889, 896 - 904, 920 - 930, 2688 - 2705, 2917 - 2920, 2923 - 2924) uvedl, že v srpnu roku 2006 se společně s R.D., J.H. a R.H. dopustili loupežného přepadení u XXXXX ve smyslu podané obžaloby. Vzhledem k tomu, že jeho bratr R.D. a R.H. společně pracovali u společnosti XXXXX, dostali nápad, že by se mohli zmocnit vozidlem přepravovaných peněz. Tuto myšlenku mu R.D. sdělil, a on vyslovil souhlas. Poté to nabídli J.H., který po chvíli úvah rovněž souhlasil. Domluvili se tedy, že kurzovní vozidlo zastaví v rámci silniční kontroly, jakožto policisté, a R.H., který byl velitelem vozidla, jim umožní vydání peněz. Pro tyto účely jeho bratr R. společně s J.H. pořídili v Praze SUV, dále on osobně zapůjčil od D.O. Mazdu 626, stříbrné barvy, a jeho bratr R. obstaral RPG a někdo z nich zakoupil radiostanice, kterými se měli domlouvat. Poté loupež skutečně spáchali, když on jel na místo činu s J.H. ve vozidle Mazda 626 a R. jel předmětným SUV. U hřbitova za XXXXXX se převlékli do oblečení imitujícího uniformy Policie ČR, vozidlo Mazda označili nápisem „Policie“ a na střechu dali maják. Poté jim vysílačkou sdělil bratr R., že kurzovní vůz už jede, oni tedy urychleně vyjeli na hlavní silnici, těsně před vozem on vystrčil ruku z okýnka a stavěcím terčem dal pokyn „stůj“, načež vůz skutečně zastavil, dali si společně s H. na hlavu kukly a on přistoupil ze strany spolujezdce k vozidlu společnosti XXXXX, namířil na osádku RPG (které však nebylo nabitě), dal osádce pokyn, ať vydají peníze a otevrou zavazadlový prostor. H. mezitím usměrňoval provoz. Jeho bratr R. byl v tu chvíli za vozidlem a on se vydal za ním. Zde z nákladního prostoru odcizili dva (nevyklučuje však, že tři) kufry, on hodil do tohoto prostoru slzný plyn z důvodu zamezení zajištění pachových stop a nasedl s R., který řídil, do SUV, kde byly peníze, přičemž J.H. jel před nimi Mazdou a z místa činu odjeli. Přijeli do XXXXX a H. odjel s úkolem zbavit se prázdných kufrů, v nichž byla hotovost převážena, a on s bratrem odcizené prostředky odnesl do bratrova domu, kde uloupenou částku rozdělili přibližně na čtyři stejné díly, přesně to nepočítali. Šlo o podíly jednotlivých účastníků loupeže, tedy jeho, bratra, H. a H. Svůj a bratrův podíl uložili do trezoru a následně mu bratr sdělil, že podíly H. a H. těmto osobně vyplatil, u čehož on nebyl. Téhož dne odjel společně s bratrem k obci Žleby, kde v lese spálili oděvní součástky, které použili k přepadení, a do místního rybníčku vhodili RPG, které použili při přepadení vozu. Vozidlo Mazda 626 posléze vrátil O. a tohoto požádal, aby vyměnil na voze pneumatiky (aby zamezil důkazu v podobě trasologických stop) a dal mu na to peníze. S bratrem se dohodli, že své podíly budou společně spravovat a investovat. Pro tyto účely předali jistému M.Š. částku 10 milionů korun a následně ještě 5 milionů korun. Další prostředky pak svěřili osobě J.S., přičemž šlo postupně o částky 3 miliony korun, 5 milionů korun a 15 milionů korun. Dále zakoupili nemovitost v obci XXXXX, dále on si zakoupil rodinný dům v obci XXXXX. Investice se však nezdařily, neboť Š. se S. jim svěřené peníze nevrátili, až na nějaké drobnější částky.

Pokud jde o bod II. obžaloby, obžalovaný A.D. uvedl, že předmětného dne za nimi do nemovitosti v XXXXX přijel R.H. a začal poukazovat na to, že oni mají majetek, ale on se nachází ve špatné finanční situaci a požadoval po bratrovi nějaké další peníze. Rozhovor vygradoval v hádku, kdy H. řekl něco v tom smyslu, že se budou ještě divit a v tuto chvíli jeho bratr R. přistoupil zezadu k R.H. a paralyzérem mu zasadil do oblasti krku nebo zad několik elektrických výbojů a poté, když R.H. upadl na zem, mu přehodil přes krk lanko a začal ho škrtit. On z toho byl úplně v šoku, nebyl schopen vůbec reagovat a poté, co bratr H. uškrtil, odešel se vyzvracet na záchod. On přistoupil k tělu poškozeného a zjistil, že nejeví známky

života, bratr se vrátil na místo činu a rovněž otřesen mu sdělil: „Promiň, zničil jsem nám život“ nebo něco v tom smyslu. Rozhodli se tělo někam odklidit, toto zabalili do celty modré barvy, ovázali motouzy, bratr přistavil ke dveřím domu vozidlo Nissan Patrol, a protože je možné, že on vzhledem ke svému psychickému i zdravotnímu stavu nebyl schopen tělo naložit, s tímto pomohl J.B., který se mezitím na místo dostavil na telefonické zavolání jeho bratra. Poté, kdy tělo poškozeného bylo naloženo, nasedl jeho bratr do vozidla, kterým přijel na místo poškozený, on s B. sedli do vozu, kterým přijel B., odjeli do Brna, kde odstavil vozidlo poškozeného jeho bratr někde na sídlišti, a vrátili se vozem cestou kolem Brněnské přehrady, kde odhodil jeho bratr mobil R.H. do vody, zpátky do XXXXXa a poté jeho bratr s B. odjeli s vozidlem Nissan Patrol i s tělem poškozeného pryč. Až později mu jeho bratr sdělil, že tělo H. ukryli na pozemku v obci XXXXX, kde využili nějakého výkopu a tělo zakopali.

V rámci protokolu o prověrce na místě (č. l. 884 - 888) obžalovaný A.D. upřesnil a označil rybník za obcí Žleby, kam s bratrem odhodili RPG. V rámci protokolu o prověrce na místě (č. l. 896 - 904) obžalovaný přesně znázornil způsob, jakým jeho bratr R.D. napadl a usmrtil poškozeného R.H. v rodinném domě v XXXXX č. XXXXX a v rámci protokolu o prověrce na místě (č. l. 920 - 930) obžalovaný označil místo v prostorách u hřbitova za obcí XXXXXX, kde se těsně před loupeží převlékali a upravovali vozidlo a dále označil místo činu, kde došlo k zastavení kurzovního vozidla a k odcizení jím převážené hotovosti, včetně detailů způsobu provedení loupeže.

Obžalovaný J.H. v přípravném řízení a v řízení před soudem (č. l. 1002 - 1006, 1007 - 1014, 1015 - 1026, 2706 - 2710, 2923), ve shodě se spoluobžalovaným R.D., popřel trestnou činnost, kladenou mu za vinu. V roce 1992 nastoupil k Policii ČR, kde se seznámil s A.D. a R.D.. Po odsouzení deseti let od policie odešel a nastoupil k Městské policii v Praze, následně v Brně a spolupracoval v rámci podnikání s R.D.. Pokud jde o den, kdy byla spáchána loupež u XXXXX, pak s ohledem na časový odstup neví, kde přesně byl, mohl čerpat dovolenou u Městské policie v Brně nebo být ve službě, anebo mohl být na výletě ve Žďáru nad Sázavou s N.. Z jakého důvodu ho A.D. usvědčuje neví, může se jen domnívat, že kryje někoho, koho se bojí. Měl z minula našetřeny prostředky v řádu několika milionů korun a neměl tedy důvod loupit. O smrti R.H. mu není vůbec nic známo. Pokud jde o mobilní telefon č. XXXXX, pak je pravdou, že tento telefon v předmětném období používal a je-li provoz tohoto telefonu registrován ke dni 1. 8. 2006 v Praze v blízkosti autocentra, kde bylo nakoupeno vozidlo Ford Explorer, které se mělo podílet na loupežném přepadení, pak pro toto nemá vysvětlení, tato místa v Praze nezná a nevyklučuje možnost zneužití telefonu.

Obžalovaný J.B. v přípravném řízení a v řízení před soudem (č. l. 816 - 827, 829 - 831, 834 - 835, 2710 - 2719, 2920 - 2922, 3200 - 3202) uvedl k bodu II. obžaloby, že obžalovaného R.D. a A. D. zná ze služebního poměru od policie, odkud odešel v roce 2008. Předmětného dne byli s R.D. domluveni, že přijede do XXXXXX do posilovny, kde obvykle cvičivali. Protože se zdržel, telefonoval mu R.D., byl velmi rozčilený a nadával mu, kde je. Když přijel po 18. hod. do XXXXXX svým vozidlem Opel Astra, zaregistroval zde stříbrné vozidlo Peugeot a vozidlo Nissan Patrol, které bylo najeto úplně u vchodových dveří domu, kde se nacházeli rovněž R.D. a A.D., drželi se pod krkem, křičeli na sebe, přičemž A. na R. křičel „že je čurák a že to všechno posral.“ Za dveřmi se nacházela zamotaná plachta, z které čouhaly nohy bez bot. R. na něj začal křičet, že je v hrozném průseru, že potřebuje pomoci. Na jeho dotaz mu R. řekl:

„Já jsem ho zabil“ a když se zeptal koho, odpověděl R.: „R., toho vola, co u mě dělal“ nebo něco v tomto smyslu. Na pokyn R. jim pomohl tělo naložit do vozidla Nissan Patrol, které následně řídil A., přičemž on jel svým vozidlem a R.D. řídil vůz Peugeot. Odjeli do XXXXXa, kde si přesedli tak, že k němu do vozidla přistoupil A. jako spolujezdec a odjeli do Brna do sídliště Bystrc, kde R. zaparkoval vozidlo Peugeot a všichni se jeho vozidlem vrátili do XXXXXa. R. po něm chtěl, aby mu pomohl zbavit se toho těla, což on odmítal, ale nakonec, když od R. slyšel, že nemá co ztratit, že mu zkrátka musí pomoci, a ať myslí na rodinu, mu tedy pomohl. Odvezli tělo na pozemek v XXXXXě, kde byla vybagrovaná díra hluboká asi 3 m, kam tělo vyklopili a střídavě ho zaházeli hlínou. Následně, mnoho let poté, v lednu 2014 na plese v Tišnově mu R.D. řekl, že tam, kde skončil R., tam za rok bude stát barák a pes po něm neštěkne a k jeho dotazu, co se vlastně tehdy stalo, mu R.D. řekl, že se s R. pohádal kvůli penězům, následně mu dal ránu paralyzérem, začali se rvát a že „T., ten čurák seděl na židli a čučel na mě, nepomohl mně“ a poté R. R. uškrtil drátem a udusil igelitkou. V řízení před soudem obžalovaný J.B. posledně zmíněnou situaci popsal slovy: „Seděl na židli, čučel na mě a trvalo mu to, než mně pomohl.“

V rámci protokolu o prověrce na místě (č. l. 836 - 842) obžalovaný J.B. označil místo, kde společně s obžalovaným R.D. tělo poškozeného R.H. zakopali.

Svědék A. J. (č. l. 1060 - 1066, 2925 - 2934) uvedl, že v roce 2006 pracoval ve společnosti XXXXX, kde vykonával činnost řidiče při přepravě peněz a cenných zásilek a tvořil posádku společně s velitelem vozu R.H. a doprovodem J.N. Předmětného dne užívali vozidlo Volkswagen Transporter, bílé barvy, do něhož v ČNB naložili peníze, jejichž přesnou částku neznal. Toto věděl velitel vozu, který dostal šek. Dále převáželi peníze na doplnění přibližně čtyř bankomatů. Plánovaná trasa byla z Brna do Rousínova, XXXXX a Bučovic až do Prostějova, avšak velitel vozu rozhodl směr Brno, Bučovice, Slavkov, Rousínov, což dispečerovi nenahlásil. Nejprve tedy jeli do Bučovic dotovat bankomat, poté jeli do spořitelny ve XXXXX předat něco pokladníkovi a poté vyjeli ze XXXXX na Rousínov a za XXXXXX se to stalo. Někde od hřbitova vyjela na silnici Mazda, tmavé barvy, na zadním okně měla nápis „Policie“ a taky na bocích, vozidlo zastavilo, vylezli dva policisté. Ten, co byl blíže do silnice, zvedl zastavovací terč nad hlavu a ukazoval, aby zastavili. Oba byli oblečeni do černých uniform s nápisem „Policie“ a poté, co si stáhli přes obličej kukly, tak vytáhli zbraně a ten s tím terčem mířil krátkou střelnou zbraní přímo na ně. Ten druhý si dal na rameno RPG a v tom se ozvalo bouchání na zadní dveře vozidla, kde uviděl bílé velké auto a dalšího muže v černém oblečení s kuklou. V tu chvíli R.H. se přesunul do nákladového prostoru, kde přes nesouhlas zbytku posádky odblokoval dveře a tyto otevřel. Má pocit, že pachatelé byli nakonec čtyři, přičemž ten čtvrtý naložil z nákladového prostoru kufry do jiného vozidla a pachatelé následně odjeli s kufry i s kazetami do bankomatů.

Svědék J.N. (č. l. 1071 - 1076, 2935 - 2941) uvedl, že ve společnosti XXXXX jezdil v posádce s velitelem vozu R.H. jako doprovod, přičemž osoba řidiče se střídala. Předmětného dne s nimi jako řidič jel A. J. Ráno převzal velitel vozu v dotačním boxu finanční hotovost k plnění bankomatů a dále v ČNB převzali hotovost v hliníkových kufrech. Bylo zřejmé, že povevou necelých osmdesát milionů korun. Původně měli jet do spořitelny v Prostějově a vracet se ke Slavkovu obsloužit bankomaty a poté zpět do Prostějova, avšak velitel vozu nahlásil změnu trasy a jeli nejprve do XXXXX a poté směr Rousínov. Tehdy od hřbitova za XXXXXX

vyrazilo osobní auto, asi hnědé barvy, jednalo se o Mazdu 626, zastavilo a proti nim vyšel muž v černé kombinéze s kuklou na hlavě a s plácačkou v ruce a zastavil je. Z vozidla vystoupil další muž v kombinéze a s kuklou a přes rameno si umístil tzv. bazuku. Dále zpozoroval za nimi stojící bílé auto, Ford Explorer. Viděl tedy před jejich vozidlem dvě osoby a za jejich vozidlem jednu osobu, která bouchala do zadních dveří. R.H. vyhověl, zadní dveře odjistil a pachatelé následně veškeré peníze odcizili. Jeden z nich pak hodil do nákladového prostoru dýmovnici a odjeli. Všichni byli v černých kombinézách, označených jako policie, a měli na hlavě černé kukly. Kromě RPG registroval u pachatelů ještě nějakou pistoli.

Svědék L.H. (č. l. 1241 - 1246, 2944 - 2947) uvedl, že zná všechny obžalované. V minulosti měl v obci XXXXX, což je kousek za obcí XXXXX, v pronájmu objekt bývalého statku, kde měl uskladněny náhradní díly pro opravu aut, kteroužto činností se zabýval. V minulosti ho oslovil R.D. s tím, že by někam potřeboval postavit vozidlo Ford Explorer, bílé barvy, s čímž on vyslovil souhlas. Vozidlo tam stálo asi 2 až 3 týdny a poté se snažili R.D., A.D. a J.H. vozidlo odvézt, avšak nemohli z rozbláceného terénu vyjet. Následně registroval, že vozidlo 2 nebo 3 dny na místě nebylo, kdo přesně jej odvezl, neví, a poté tam auto bylo zaparkováno podruhé a tehdy mu R.D. předal klíče, řekl mu, že si auto může ponechat a on vůz následně rozmontoval na náhradní díly. Motor vozu prodal R.K.. V době, kdy vůz demontoval, slyšel o nějaké loupeži, přičemž popis vozidla, které se loupeže mělo účastnit, odpovídal tomu, které demontoval.

Svědék R.K. (č. l. 1282 - 1283, 3057 - 3058) potvrdil, že v minulosti zakoupil od L.H. motor vozidla Ford Explorer, přičemž že jde o motor z tohoto typu vozidla, věděl od H., ale odkud nabyl toto vozidlo H., on neví.

Svědék M. Š. (č. l. 1396 - 1404, 2953 - 2961) uvedl, že byl v minulosti seznámen s jistým panem A., který měl mít kamarády, kteří chtějí investovat asi 10 milionů korun. V rámci setkání v Blansku s A. přijeli i dva muži, kteří se představili jako D. a dotazovali se na způsob zhodnocení finančních prostředků. Domluvili se a pravděpodobně 13. 4. 2007 se setkali ve Volksbank v M-paláci, přičemž R. nesl šedou tašku a A. šel za ním. Tam v diskrétní zóně jmenovaní vytáhli peníze z tašky, on si peníze vyfotil a bylo spočítáno rovných 10 milionů korun. Žádnou písemnou smlouvu neuzavřeli. Následně za ním přišla jeho účetní Z.D., že by chtěla koupit rodinný dům a potřebuje půjčit 6,3 milionů korun a ptala se, zda by jí D. nepůjčili. Vzhledem k tomu, že mezitím vztah s bratry D. přerostl v přátelství, domluvil se v létě 2007 s R. A., že jí skutečně půjčí 5,5 milionu korun. Z.D. pak šla s R.D. k notáři, zatímco on seděl s A. v restauraci, poté se od notáře vrátili s tím, že vše je dohodnuto a v Prostějově v bance převedli na účet D. požadovanou částku. Ohledně částky 10 milionů korun, zapůjčené od D., byla domluva, že tyto budou zhodnoceny na částku 15 milionů korun, avšak investice se nepovedla a on jim nevrátil vůbec nic. Pokud jde o částku 5,5 milionu korun, zapůjčenou Z. D., pak z této D. obdrželi něco kolem 3 milionů korun a ještě něco k tomu. Vzhledem k tomu, že peníze nevrátil, byl bratry D. mučen a vězněn, za což byli jmenovaní i odsouzeni. V rámci jednoho věznění argumentoval tím, že peněz mají přece dost a A. mu tehdy řekl, že žádné peníze už nemají, že se vydali a dále mu sdělil „Tys neslyšel o XXXXX, díváš se na zprávy?“ a dále mu řekl, že tam došlo k přepadení bezpečnostního auta a že je to jejich práce, že z toho měli hodně přes 70 milionů korun, přičemž A. mluvil v těchto souvislostech pouze o R.. V řízení

před soudem dále svědek upřesnil, že R. a A.D. vrátil celkem přes 7 milionů korun, včetně prostředků od Z.D..

Svědkyň D.V. (č. l. 1445 - 1446, 2984 - 2986) uvedla, že od května 2006 pracuje ve společnosti XXXXX, jako uklízečka. Do práce chodila mezi 6.30 a 6.45 hod. a přebírala objekt od osoby, která v noci objekt za bezpečnostní agenturu střežila, přičemž za tuto se střídaly celkem tři osoby. Poté pracovník bezpečnostní agentury odcházel.

Svědka A.J. (č. l. 1269 - 1271, 3050 - 3053), jako jednatel společnosti XXXXX, uvedl, že jejich sídlo bylo od července 2006 střeženo bezpečnostní agenturou, kterou zastupoval R.D., a bylo domluveno, že budou střežit objekt od 22.00 do 7.00 hod. následujícího dne a domnívá se, že se při hlídání objektů střídali dva muži. Následně poté, kdy přišel první pracovník společnosti do objektu, což byla vesměs uklízečka D.V., převzal objekt a ostraha odjela, mohlo se tak dít vždy kolem 7. hod. ranní, je možné, že i dříve. Kdo konkrétně střežil objekt v noci z 8. na 9. 8. 2006, neví, a toto není schopen dohledat. V řízení před soudem svědek upřesnil, že na ostraze objektu se podíleli za bezpečnostní agenturu R.D., A.D. a J.B., není si tím však zcela jist a dále svědek předložil seznam docházky do společnosti XXXXX, vztahující se k předmětnému dni (č. l. 3065).

Svědka R.B. (č. l. 1178 - 1181, 2987 - 2988) uvedl, že se v roce 2010 seznámil ve vazbě na Pankráci s A.D., který byl psychicky zničený, říkal mu, že za ním chodí policajti a vyslychají ho k nějaké vraždě, a že už stačí málo a přizná se. Na jeho dotaz, proč by se měl bát, když to neuděl, mu A.D. odpověděl: „My jsme to ale s bráchou udělali.“ Dále mluvil o tom, že vraždu spáchal jeho bratr a on mu s něčím pomáhal. Dále po něm A. chtěl, že kdyby se potkal s R.D., ať mu vyřídí, že už to nezvládá, že to „položí“. Na jedné vycházce se skutečně setkal s R.D., předal mu vzkaz a on mu nazpět vzkázal, ať o vraždě nic neříká, ať vydrží. Dále mu R. řekl, že ten poškozený byl nějaký jejich známý z nějaké akce.

Svědkyň J.H. (č. l. 1258 - 1261, 2989 - 2993) uvedla, že v minulosti zhruba v roce 2005 až 2006 chodila s R.H. H. byl nemajetný, ona se kvůli němu zadlužila, aby mu koupila motorku. Mluvili spolu i o loupeži u XXXXX, ale H. se vyjadřoval tím způsobem, že jako pachatel loupeže s touto nemá nic společného. Přesto po jeho zmizení ji napadlo, že se mohl na loupeži účastnit, neboť jednou při procházce jí ukazoval nějakou stavbu hotelu u lesa, o níž tvrdil, že v ní má svůj podíl, a že se jednou bude mít lépe. V řízení před soudem posledně uvedenou skutečnost popřela a uvedla, že o podílu R.H. nemluvil. K jejich rozchodu došlo někdy v roce 2008, přičemž změnu majetkových poměrů u R.H. nepozorovala.

Svědkyň J.V. (č. l. 1429 - 1434, 3004 - 3007) uvedla, že v minulosti byla přítelkyní R.H., a to do doby jeho zmizení. Předmětného dne si od ní zapůjčil vozidlo Peugeot a odjel mezi 16. až 17. hod. za R.D. do XXXXX. Telefonovala mu kolem 18. hod., ale měl vypnutý mobil a už se jí nikdy neozval. V pondělí oznámila pohřešování R.H. policii. Poté, když se R.D. vrátil z dovolené, jí zatelefonoval, potvrdil jí, že R. předmětnou neděli viděl a slíbil, že se po R. podívá. Asi po měsíci se v Brně - Bystrci našlo její auto Peugeot, byl tam i nákup, který R.H. slíbil pořídit. Ona zjistila, že auto nemohl řídit R., neboť sedačka řidiče byla příliš blízko k volantu, což neodpovídalo výšce jeho postavy. Dále byla zatažena ruční brzda, což on na rovině nikdy nedělal. Pokud jde o finanční poměry R.H., tento nouzí netrpěl, ale na rozhazování

neměl, přesto se domnívá, že měsíčně utrácel více než vydělával, k čemuž došla porovnáním jeho příjmů a výdajů. Jednou jí R.H. ukazoval nemovitost v XXXXX a přímo před R.D. hovořil o tom, že až se tato dostaví a bude se prodávat, že v tom má své peníze.

Svědék D.D. (č. l. 1185 - 1188, 3008 - 3009) uvedl, že v minulosti, přibližně v zimmím období 2006 až 2007, obdržel od R.D. půjčku 0,5 milionu korun, kterou už má téměř splacenu.

Svědčyně Z.D. (č. l. 1197 - 1199, 3010 - 3012) uvedla, že pracovala jako účetní pro M.Š. a protože jí tento dlužil peníze, slíbil jí, že koupí dům a nechá ji v něm bydlet. Za tím účelem v roce 2007 zapůjčili bratři D., prostřednictvím její osoby, M.Š. 5 milionů korun. Peníze přivezli v hotovosti a tyto jim předali. Protože nebyly peníze vráceny, musela se později z domu vystěhovat. Domnívá se, že z půjčených peněz jim Š. mohl vrátit asi 400 tisíc korun. Svědkyně dále potvrdila předchozí půjčku 10 milionů korun, které M. Š. od bratrů D. rovněž obdržel. V řízení před soudem upravila půjčku v částce 5 milionů korun na částku 5,5 milionů korun.

Svědék V.D. (č. l. 1201, 3013 - 3015) uvedl, že v minulosti pracoval ve firmě XXXXX, a to přibližně v letech 2006 až 2008, ale o tom, že by byly touto firmou vypláceny nějaké finanční prostředky R.D., mu není nic známo.

Svědék M.F. (č. l. 1210, 3019 - 3020) uvedl, že R.D. pro firmu XXXXX vymáhal nějaké pohledávky od firmy XXXXX a od firmy XXXXX. R.D. vymohl částku kolem 25 tisíc korun, ale rozhodně nešlo o žádné větší částky.

Svědék P.F. (č. l. 1207 - 1208, 3015 - 3018) uvedl, že R.D. a A. D. zná asi od roku 2005 v souvislosti s jejich podnikáním ve společnosti XXXXX. S D. ho seznámil J.A., který u něj ve společnosti XXXXX, pracoval, a pokud jde o finanční poměry J.A., tyto nezná, ale z jeho působení ve firmě XXXXX žádné větší prostředky získat nemohl, neboť pobíral plat 25 tisíc korun měsíčně. Nikdy si mu nestěžoval, že by přišel o nějakou větší částku peněz.

Svědék D.H. (č. l. 1254 - 1255, 3021 - 3023) uvedl, že v červnu 2006 mu R.D. půjčil částku 500 tisíc korun, přičemž půjčka není dosud zcela splacena. Pokud jde o majetkové poměry R.H., pak tento neměl peněz na rozdávání.

Svědci J.F. (č. l. 1203 - 1204, 3024 - 3025), J.H. (č. l. 1225 - 1226, 3028 - 3029), J.H. (č. l. 1222 - 1223, 3029 - 3030), a H.S. (č. l. 1389 - 1390, 3169 - 3170), jakožto sestra a rodiče obžalovaného J.H., uvedli, že od obžalovaného v minulosti obdrželi dary řádově v hodnotě desítek tisíc korun a dále, že s jejich souhlasem založil na jejich osoby obžalovaný stavební spoření.

Svědék D.O. (č. l. 1320 - 1322, 3026 - 3027) uvedl, že v minulosti zapůjčil A.D.. vůz Mazda 626, stříbrné barvy, a on mu jej pak druhý den vrátil a přispěl mu pár tisíc na naftu. Stalo se tak v období, kdy došlo k loupeži u XXXXX. Pokud jde o to, zda dostal od A. D. i nějaké finanční prostředky na výměnu pneumatik, na toto si nevzpomíná.

Svědék P.H. (č. l. 1217 - 1220, 3034 - 3039) uvedl, že v letech 2006 až 2007 pracoval pro společnost XXXXXX, když využil nabídky R.D., aby zajistil veškeré stavební práce na

objektu XXXXXX. Podle jeho odhadu se v XXXXX postavělo za 3 až 4 miliony korun. Následně pracoval na rodinném domě v XXXXXě, kdy dle jeho názoru rekonstrukce domu mohla stát 1,5 milionu korun a dále pracoval na objektu nemovitosti v obci Malhostovice, kde šlo o kompletní novostavbu vícegeneračního rodinného domku a zde odhaduje investice kolem 2,5 milionu korun. Pokud jde o osobu J.H., tento měl na nemovitosti v XXXXX přezdívku „správce“. V řízení před soudem navýšil svůj odhad investic na nemovitosti v XXXXX na částku 5 až 6 milionu korun. Listiny na č. l. 1582 až 1588 svědek označil za seznam investic prováděných na nemovitosti v XXXXX.

Svědek P.H. (č. l. 1229 - 1232, 3040 - 3042) uvedl, že na jaře 2006 si zapůjčil od R.D. 100 tisíc korun, dále v červenci až srpnu 2006 300 tisíc korun a v roce 2007 si zapůjčil částku 400 tisíc korun, celkem tedy 800 tisíc korun, přičemž 0,5 milionu korun dosud dluží.

Svědek Z.D. (č. l. 1190, 3043 - 3045) uvedl, že v minulosti otevřel obchod, do něhož mohl J.H. investovat okolo 50 tisíc korun, ale protože se podnikání nedařilo, obchod zrušil a H. vyplatil částku nepřesahující 100 tisíc korun.

Svědek J.J. (č. l. 1263 - 1265, 3045 - 3049), jakožto regionální manažer společnosti XXXXX, uvedl, že velitel vozu se trasu dozvěděl sice až v 6.20 hod. dne 9. 8. 2006, avšak již den dopředu mohl odhadnout, kterým směrem se pojedje, když toto bylo uvedeno na nástěnce. R.H. jako velitel vozu byl po loupeži propuštěn vzhledem k jeho nestandardnímu postupu, neboť z výsledku vyšetřování vyplynulo, že otevřel vozidlo příliš brzy. Poškozenou společností byla společnost XXXXX, neboť po převzetí peněz ze strany ČNB za ně tato odpovídala. Ke změnám tras docházelo a je možné, že se tak stávalo i svévolně.

Svědek M.K. (č. l. 1278 - 1279, 3054 - 3056) uvedl, že v roce 2008 mu zapůjčil R.D. částku 100 tisíc korun a dodnes něco dluží.

Svědčce T.K. (č. l. 1295 - 1299, 3058 - 3059) uvedla, že v minulosti žila s A.D. a mají spolu nezletilého syna. Z prostředků A. D. zakoupili dům v XXXXX, který stál 3.200.000,- Kč a dále A. investoval ještě do vybavení částku minimálně 1 milion korun. Na její dotaz ohledně původu peněz jí A. sdělil, že tyto pocházejí z podnikání. O loupeži u XXXXX jí známo nic není.

Svědek J.A. (č. l. 1141 - 1147, 3111 - 3120) uvedl, že v roce 2012 se ve Věznici Znojmo seznámil s R.D., který se mu svěřil, že půjčil jistému panu S. asi 30 milionů korun, přestože konkrétně neřekl, odkud peníze pocházely, on si to dovodil z dalších okolností, které R.D. uvedl. V souvislosti s loupežným přepadením u XXXXX R.D. mluvil o vozidlech Mazda a Jeep, říkal, že velitel vozu s nimi spolupracoval za podíl na loupeži, ale později po rozdělení peněz došlo k potyčce, když dotyčný chtěl peněz víc, a proto došlo k jeho likvidaci. Dále R.D. uvedl, že by mohl být zakopán na pozemku v XXXXX, který se mu podařilo zavést komunálním odpadem a je nemožné tam tělo najít. Po propuštění z výkonu trestu se s R.D. dále stýkal a seznámil se i s jeho bratrem A. a ještě s jednou osobou, které říkali „správce“, a R.D. o něm tvrdil, že spolu s ním ten kurzovní vůz přepadli. Dále R.D. uvedl, že si akci nacvičovali, a protože se jim nepodařilo nastartovat vozidlo, obstarali si na druhý pokus vozidla dvě. Také mu říkal, že měli štěstí, neboť ten den bylo ve vozidle převáženo více peněz a dále uvedl, že

kurzovní vůz zablokovali vozidlem Mazda, že byli ozbrojeni a že měli černé uniformy s nápisem „Policie“. Taky R.D. uváděl, že pro předmětnou bezpečnostní agenturu jezdil i on a poté, co odešel, tak ten jeho kamarád tam zůstal a dělal i nadále velitele vozu. O rozdělení zisku z loupeže R.D. uvedl, že většinu peněz si ponechali s bratrem a ostatní zaplatili jakoby za práci, že si je najali a má pocit, že R.D. uvedl, že jim s bratrem zůstalo 60 milionů korun. Za peníze si koupili nějaké nemovitosti u Břeclavi, v XXXXX, domek pro jejich matku a zbytek peněz půjčovali na úrok S. a Š., přičemž do Š. investovali asi 15 milionů korun. K likvidaci toho jejich kolegy R.D. ještě uvedl, že ho musel umlčet, protože ohrožoval jeho rodinu, neboť měl jít na nějaký další výslech, kde chtěl všechno přiznat, pokud mu R. nedá víc peněz. Dále mu sdělil, že někdo z jeho kamarádů mu pomáhal tělo toho zavražděného odklízet. Jeho jméno mu však nesdělil. Dále upřesnil, že jeho tělo hodili do nějaké šachty.

Svědék E.H. (č. l. 1235 - 1239, 3121 - 3123) uvedl, že v době loupežného přepadení pracoval u společnosti XXXXX na pozici dispečera. Pro potřeby transportu peněz byly vytvořeny stálé posádky, které jezdily většinou stále stejnou trasu, přičemž posádka mohla vědět, jakou trasu ten který den pojede. Přesnou částku však posádka, která transport prováděla, neznala, toto věděl jen dispečer a velitel vozu se tuto skutečnost dověděl až ráno při nástupu do služby.

Svědék R. B. (č. l. 1168 - 1169, 3124 - 3126) uvedl, že žil nějaký čas se S.S. v roce 2011 a od ní slyšel, že její syn doma vyfotil nějakou větší částku peněz, snad 70 nebo 77 milionů korun.

Svědék M.B. (č. l. 1165 - 1166, 3128 - 3130) uvedl, že s N. mívali časté výjezdy na Žďársko, což občas spojili s turistikou, kdy se k nim dvakrát nebo třikrát do roka připojil i J.H., ale zda se tak stalo konkrétně k datu 9. 8. 2006, neví.

Svědék I.N. (č. l. 1312 - 1315, 3130 - 3133) uvedl skutečnosti ve shodě se svědkem M.B., pouze upřesnil, že J.H. s nimi vyjížděl přibližně jedenkrát měsíčně při příležitosti výjezdu k soudům nebo na katastr nemovitostí, ale zda se tak stalo i 9. 8. 2006 neví. Pokud jde o majetkové poměry J.H., domnívá se, že tyto se po roce 2006 nikterak nezměnily.

Svědčyně Z.P. (č. l. 1328 - 1333, 3133 - 3136) uvedla, že v minulosti žila s A.D., který pro ně na podzim roku 2006 pořídil byt v Tišnově, který také zaplatil. A. D. charakterizovala jako žárlivého člověka, a to i poté, kdy se spolu rozešli.

Svědčyně S.S. (č. l. 1373 - 1374, 3164 - 3166) uvedla, že její bývalý manžel J.S. měl ve své pracovní větší částku peněz, kterou sice ona sama neviděla, avšak tuto viděla její matka i její syn, který si údajně peníze i nafotil, a od R.B. se později dozvěděla, že bratři D. měli v minulosti přepadnout nějaký vůz s penězi.

Svědék K.P. (č. l. 1335 - 1336, 3167 - 3169) uvedl, že v minulosti viděl v pracovní J.S. v domě v Sudoměřicích velkou částku peněz, vyskládanou do kvádrů, což si nahrál na svůj mobilní telefon, avšak záběry už nevládní, neboť je smazal.

Svědék D.U. (č. l. 1425 - 1426, 3170 - 3173) uvedl, že s jedním z bratrů D., avšak už neví, který to byl, měl v minulosti fyzický střet, když tento ho zbil, v důsledku čehož přišel o slezinu, a může se domnívat, že to bylo z toho důvodu, že se bavil s jeho přítelkyní.

Svědčyně Š.Č. (č. l. 1035 - 1040, 3174 - 3175) uvedla, že v minulosti kamarádila s R.H., jehož majetkové poměry byly nevalné a tyto se nikterak nezměnily do léta 2007, kdy se přestali vídat.

Utajený svědek, slyšený pod jménem K.B. (č. l. 1172 - 1175, 3185 - 3190), uvedl, že byl v minulosti jedním ze skupiny lidí, kteří se podíleli na pracích na rodinném domku v obci XXXXX u R.D. Za R.D. tam vídal jezdit A. D., J.H. a ještě jednoho muže na motorce, kterému říkali R. V průběhu jednoho dne slyšel rozhovor mezi R.D., H. a tím R., jehož obsahem bylo, že málo vydělávají, ale že by s tím šlo něco udělat. Říkali, že pokud se zná systém, tak je to jednoduché, přičemž se bavili o své práci ve společnosti XXXXX, když o tomto hovořil R.D. s R. Nešlo o jediný rozhovor, těchto bylo víc, a v těchto rozebírali způsob, jak to udělat, jak zastavit auto, kdo bude otevírat dveře apod. U těchto rozhovorů byl asi dvakrát i A.D.. Debatu vedli zejména R.D. a R., přičemž H. a A.D. spíše poslouchali. Poté, když přestal na rodinném domku v XXXXXě pracovat, tak uviděl v televizi reportáž o loupeži u XXXXX. Hovoří o událostech, které se staly před osmi až deseti lety. Po rozhovorech, které vyslechl, se pak ona loupež udála v řádu několika týdnů.

Svědék T.A. (č. l. 3192 - 3195) uvedl k majetkovým poměrům svého otce, J.A., že tento pobíral plat kolem 30 tisíc korun měsíčně a až do své smrti v dubnu 2008 rozhodně žádnými milionovými finančními prostředky nedisponoval. Po jeho smrti se za ním dostavili A.D. a R.D. a předložili mu dvě směnky dohromady na 600 tisíc korun, když údajně si jejich otec od nich měl půjčit peníze.

Svědčyně K.Š. (č. l. 3196 - 3199) uvedla, že R.D. je jejím partnerem. A. D. charakterizovala jako labilního alkoholika, přičemž potíže za něj v životě řešil R. Osobu E.T. svědkyně charakterizovala jako lidového vypravěče, který si rád vymýšlí.

Svědék J.S. (č. l. 1377 - 1381, 3248 - 3254) uvedl, že v minulosti pracoval na rekonstrukci koupelny R.D. v domě v obci XXXXX. Jednoho dne byl svědkem toho, že R.D. se na dvorku domu dostal doslova do euforie, tancoval, přičemž měl v ruce deník Blesk a poté, co dotancoval, hodil noviny na zem a řekl něco v tom smyslu „Nikdy se nic nedozví“, či dokonce „Vědí hovno.“ Při následující příležitosti on nahlédl do těchto novin a zde se nacházel článek o loupeži, přičemž nadpis zněl nějak ve smyslu „Policie tápe.“ Při jiné příležitosti mu zase R.D. ukazoval ze vzdálenosti několika metrů občanský průkaz a k tomu prohlásil, že z obličeje musí udělat sebe, což on nechápal. Následně se mu R.D. svěřil, že si splnil sen a pořídil si americké auto zn. Ford Explorer. Má-li seřadit tyto události do časové osy, nejprve mu ukazoval občanský průkaz, poté hovořil o vozidle Ford Explorer a následně tancoval nad novinami. R.D. byl k němu sdílný, bavili se o různých tématech, např. i o možnostech pořízení konta v zahraničí a také mu R.D. sděloval, že pracoval v bezpečnostní agentuře převážející peníze a k vozidlům, které peníze převážely, uvedl, že tyto nejsou zabezpečeny tak, jak mají být, a že peníze se vozí bez ochranné barvy - znehodnocovače.

Svědkyň K.M. (č. l. 1304 - 1306, 3255 - 3256) uvedla, že v roce 2006 pracovala v Autobazaru XXXXX a vzpomíná si, že v minulosti prodávala v podvečerních hodinách jednomu muži vozidlo Ford Explorer, bílé barvy. Muž se vykázal občanským průkazem, podepsal smlouvu, předal peníze v hotovosti a odjel. Dodatečně se zjistilo, že vozidlo bylo zakoupeno na falešný občanský průkaz. Osobu není schopna identifikovat.

Svědka M.H. (č. l. 1213 - 1214, 3257 - 3258) uvedl, že den poté, co slyšel v televizním zpravodajství, že v souvislosti s loupeží na Brněnsku policie pátrá po bílém vozidle Ford Explorer, obdržel do své poštovní schránky velký a malý technický průkaz právě k takovému vozidlu, přičemž ve velkém technickém průkazu bylo zapsáno číslo jeho občanského průkazu, který dva roky předtím ztratil. Následně volal do autobazaru, situaci vysvětlil a dozvěděl se, že došlo ke koupi vozidla na jeho jméno.

Svědka P.H. (č. l. 1249 - 1252, 3259 - 3263) uvedl, že v minulosti předal J.S. pro účely zúročení částku v řádu milionů korun, neboť se o něm hovořilo jako o osobě, která dokáže peníze dobře investovat, a toto také poradil A.D. a R.D., kteří této možnosti využili rovněž a nejprve prostřednictvím jeho osoby předali J.S. částku kolem 5 milionů korun a pak už si to řešili přímo se S.. Pokud byly sepisovány smlouvy o půjčce, pak částky, v těchto uvedené, představovaly nikoliv částku zapůjčenou, ale částku, která měla být vrácena po zúročení, přičemž zúročení bývalo zhruba dvojnásobné oproti skutečně zapůjčené částce.

Svědka E. H. (č. l. 1049 - 1051, 3264 - 3266) k majetkovým poměrům svého syna R.H. uvedl, že tento vše, co vydělal, také hned utratil a rozhodně nedisponoval žádnou větší finanční částkou. Občas si od něho půjčoval peníze.

Svědka E.T. (č. l. 1412 - 1419, 2993 - 3002) uvedl, že v rámci jeho společného pobytu na cele ve výkonu trestu s R.D. od tohoto slyšel, že společně s A.D. a J.H. „udělali těch 77 milionů“, že on zajišťoval RPG, že použili dvě vozidla, ale kdo, co konkrétně dělal, nezmínil. Dále se vyjádřil k tomu, že od R.D. slyšel, že v roce 2010 za ním přišel H., a požadoval nějaké peníze, hádali se a R.D. mu dal ránu nějakou tyčí, on pak spadnul na nějaký rantl a zůstal ležet mrtvý. Prostě řekl, že ho zabil. Dále uvedl, že pokud budou policisté kopat v XXXXX, tak mrtvolu najdou.

Svědka Z.N. (č. l. 1317 - 1318, 2924) uvedl, že založil firmu XXXXX avšak tato nikdy nikomu částky v řádu milionů nevyplácela.

Svědka P.K. (č. l. 1301, 2942 - 2944) uvedl, že předmětného dne projížděl kolem místa loupeže, pravděpodobně kolem 7:45 hodin, a zde uviděl osobu v zásahové kombinéze tmavé barvy s nápisem „POLICIE“ s kuklou přes obličej, která v ruce držela pistoli a dávala mu pokyn pokračovat v jízdě. Pokynu vyhověl a stačil si ještě všimnout dalších dvou osob, které nakládaly či vykládaly něco ze zde zaparkované dodávky. Na místě stála minimálně dvě vozidla.

Svědka I.N. (č. l. 1309 - 1310, 3126 - 3128) uvedl, že když předmětného dne kolem 7:30 hodin projížděl kolem místa loupeže, všiml si zde vozidla Mazda 626, barvy tmavě zelené nebo tmavě fialové, s nápisem „POLICIE“.

Svěděk P.P. (č. l. 1342 - 1343, 2947 - 2950) uvedl, že když projížděl předmětného dne kolem místa loupeže mezi 7. a 8. hodinou ráno, viděl na místě dodávku na převoz finanční hotovosti, dále viděl vozidlo Mazda 626 a Ford Maverick a vybavuje si, že uviděl tři policisty, z nichž jeden mu ukazoval, aby pokračoval dále v jízdě. Pokynů uposlechl a po chvíli zjistil, že vozidla, která viděl při krajnici na místě činu, se na něj zezadu tlačí a následně ho předjela dvě vozidla, a to uvedená Mazda 626, která jela jako první, a za ní vozidlo Ford Maverick. Pokud jde o policisty, které viděl na místě, pak tito měli černé kombinézy s nápisem „POLICIE“ a přes hlavu měli přetažené černé kukly. U jednoho z nich viděl zbraň, která vypadala jako bazuka. Pokud pak jde o moment, kdy ho obě vozidla předjížděla, všiml si, že řidič Mazdy měl sluneční brýle a pod nosem měl knírek.

Svěděk J.P. (č. l. 1346 - 1348, 2951 - 2952) uvedl, že kolem místa činu projížděl předmětného dne kolem 8:00 - 8:30 hodin a všiml si tří stojících vozidel, a to Mazda 626, přičemž je si jistý, že byla bílé barvy a měla na boku nápis „POLICIE“. Poblíž viděl dva muže oblečené v policejní černé kombinéze, přičemž jeden usměřňoval dopravu. Dále uviděl terénního forda ocelově modré barvy, mohl to být typ Maverick, a mezi těmito dvěma vozidly se nacházela dodávka Volkswagen Transporter. Druhý z mužů mířil na dodávku nějakou trubkou.

Z výpovědi soudních znalců v oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství (č. l. 3177 - 3179), se v souladu s písemně vypracovaným znaleckým posudkem (č. l. 358 - 404) podává, že bezprostřední příčinu smrti R.H. nelze vzhledem k pokročilým kadaverózním změnám jednoznačně stanovit a lze připustit, že příčinou smrti bylo udušení v důsledku kombinovaného mechanismu, a to škrčení (utažením předmětného škrtidla kolem krku) a dušení v nedýchatelném prostředí (plastová taška na hlavě). Každý z těchto uvedených mechanismů mohl i samostatně vést k úmrtí. Pro násilí působící na oblast krku svědčí i nález zlomeniny obou velkých roků jazyčky a odlomení horního rohu chrupavky štítné vpravo. Škrtidlová rýha na krku nebyla patrná, což však lze vysvětlit přítomností pokročilých kadaverózních změn. Zlomeniny obou velkých rohů jazyčky a odlomení horního rohu chrupavky štítné vznikly působením tupého násilí vysoké intenzity na krk poškozeného, přičemž jejich vznik působením utahovaného škrtidla je zcela přípustný. Případné poranění měkkých tkání paralyzérem v podobě popálení kůže nebylo možno z důvodů posmrtných změn prokázat. Pokud jde o popis škrčení poškozeného, použité škrtidlo a následné zabalení těla do plastové plachty, tak jak vyplývá z výpovědi obžalovaného A. D., pak toto není v rozporu s pitevním nálezem. K úmrtí poškozeného mohlo jednoznačně dojít z příčin násilných v důsledku udušení, kdy na úmrtí se podílela druhá osoba. Pokud by měl být příčinou smrti poškozeného pád na hlavu, jak může vyplývat z některé svědecké výpovědi, pak by znalci odhalili zlomeniny lebky, krvácení do mozku, či zlomeniny krční páteře, což zjištěno nebylo.

Z výpovědi znalců v oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a psychologie (č. l. 3269 - 3272), se v souladu s písemně vypracovanými znaleckými posudky (č. l. 58 - 96, 97 - 139, 140 - 180, 181 - 222, 229 - 258, 259 - 291, 314 - 334 a 292 - 313) podává, že žádný z obžalovaných netrpěl, ani netrpí, žádnou duševní chorobou ve vlastním slova smyslu nebo obdobnou duševní poruchou. Schopnosti obžalovaných rozpoznat protiprávnost svého chování, a toto jednání ovládat, byly plně zachovány. Pokud jde o obžalovaného R.D., pak jeho úroveň intelektových dispozic se pohybuje v pásmu dobrého průměru, v zátěži jsou dostatečně odolné.

Emocionalita je mírně nevyvážená, afektivita labilní se sníženým prahem k uvolnění impulsivní reaktivity v zátěžových situacích. V oblasti sociálních vztahů je primárně socializován, ukotven v partnerském vztahu s méně rozvinutými vyššími city a s rysy sebeprosazení a dominance. V případě vraždy R.H. bylo jednání obžalovaného pravděpodobně afektogenně podmíněné, nicméně afektivní složka jednání byla v tomto případě přítomna pouze jako dominantní vloha osobnosti obžalovaného, tedy impulsivita, vznětlivost, aktivovaná v důsledku nahromadění afektivní tenze, nikoli jako primární hybatel jednání, na jehož vrcholu by pak došlo k napadení poškozeného. Jinými slovy, nejednalo se o jednání v rámci nezvládnutého afektu. Základním motivačním faktorem zde bylo jednoznačně racionální rozhodnutí k agresi. Tomu svědčí instrumentální chování obžalovaného před, při a po činu, které si zachovává plnou racionalitu. Jednání bylo vědomě organizované, brutální, naprosto zřetelně zacílené, s plným vědomím následků použité agrese, s následným chladně racionálně strukturovaným chováním při zahlazování stop. Úroveň ovládnutí obžalovaného je méně spolehlivá, nikoliv však vymizelá a zůstává plně pod volní kontrolou a vědomým rozhodováním jmenovaného. Bratry D. lze označit v popsané skupině jako dominantní jedince, naopak obžalovaní B. a H. se skupinově prezentují v podřízených rolích.

U obžalovaného R.D. se tendence ke zkreslování vyskytují ve zvýšené míře a prognóza resocializace tohoto obžalovaného je reálná, avšak obzvláště ztížená, a tuto lze na orientační sedmibodové pomocné škále označit číslem 5. V případě obžalovaného A. D. se úroveň jeho intelektových dispozic pohybuje v pásmu mírného nadprůměru. Obžalovaný je osobností anomální, s rysy disociality, vedoucími povahovými rysy jsou nezdrženlivost, emoční instabilita a impulsivita. V oblasti sociálních vztahů je problematicky adaptován, bez dostatečného rozvinutí a uplatňování vyšších citů, sociálně manipulativní, nedostatečně ukotven v primárních vztazích, s rysy egocentrismu s důrazem na primární uspokojování subjektivních potřeb bez většího ohledu na společenskou normu a pravidla. Obžalovaný není osobností primárně pudově agresivní, úroveň ovládnutí je méně spolehlivá, nikoliv však vymizelá, zůstává plně pod volní kontrolou a vědomým rozhodováním. Tendence ke zkreslování jsou u obžalovaného přítomny a projevují se především tendencí prezentovat se v lepším světle, případně skutečnosti bagatelizovat. Resocializace obžalovaného je reálná, avšak ztížená a na sedmibodové orientační pomocné škále je tuto možno označit pod bodem 4.

U obžalovaného J.B. je úroveň intelektových dispozic v pásmu vyššího průměru. Jeho emocionalita je vyvážená, afektivita přiměřeně stabilní, dobře regulovaná. V oblasti sociálních vztahů je socializován, sociálně plně kompetentní, s dostatečným rozvinutím vyšších citů, ukotven v primárních vztazích, s formovanými pracovními návyky, s rysy sociální podrobnosti. V daném konkrétním případě byly vedoucí motivační linií sociální vztahové aspekty mezi obžalovanými, kdy jednání bylo velmi pravděpodobně na obžalovaném J.B. autoritativně vynuceno a proběhlo v interpersonálním vztahovém rámci dominantního a podřízeného subjektu, avšak rozhodování obžalovaného pro vlastní jednání bylo plně vědomé. Obžalovaný není osobností se zvýšeným agresivním potenciálem. Zvýšené tendence ke zkreslování nebyly u obžalovaného prokázány. Resocializaci obžalovaného lze označit jako reálnou a velmi dobrou, vyjádřenou na sedmibodové orientační pomocné škále pod bodem 2.

V případě obžalovaného J.H. je úroveň intelektových dispozic v pásmu průměru. Jeho emocionalita je přiměřeně vyvážená, afektivita dostatečně stabilní a regulovaná. V oblasti

sociálních vztahů je primárně socializován, sociálně plně kompetentní, s dostatečným rozvinutím vyšších citů, ukotven v rodinných vztazích, s formovanými pracovními návyky. Zvýšené tendence ke zkruslování nebyly u obžalovaného prokázány a prognóza resocializace je reálná a velmi dobrá, a tuto lze vyjádřit na sedmibodové orientační pomocné škále bodem 2.

Pokud jde o bod I. tohoto rozsudku, pak u všech obžalovaných lze konstatovat, že primárním motivem jejich jednání byl zisk a jejich rozhodování pro jednání bylo plně vědomé a neovlivněné chorobnými mechanismy. Pokud jde o osobnosti R.D. a A. D., pak za dominantnější lze označit osobnost R.D. Mezi všemi posuzovanými nepanovaly negativní vztahy, tito se respektovali jako individuality se svými autonomními postoji, avšak spíše respektovali R.D., jako osobnost dominantní s organizačními schopnostmi, s přirozenou autoritou a s vůdcovskými rysy.

Z důkazů, provedených ve smyslu ustanovení § 213 odst. 1, 2 trestního řádu, je třeba zmínit zejména na č. l.

- 439 - odborné vyjádření v oboru kriminalistika, odvětví genetika,
- XXXXX - 441 - znalecký posudek v oboru kriminalistika, odvětví genetika,
- 565 - 568 - znalecký posudek z oboru kriminalistika s rozsahem znaleckého oprávnění pyrotechnika, munice a výbušniny,
- 649 - 660 - protokol o provedení prohlídky jiných prostor a pozemků, včetně fotodokumentace,
- 686 - 712 - protokol o provedení domovní prohlídky, včetně fotodokumentace,
- 843 - 848 - fotodokumentace k provedené prověrce na místě,
- 890 - 895 - fotodokumentace k provedené prověrce na místě,
- 905 - 919 - fotodokumentace k provedené prověrce na místě,
- 931 - 941 - fotodokumentace k provedené prověrce na místě,
- 1099 - 1100 - sdělení společnosti G4S,
- 1101 - sdělení České spořitelny,
- 1102 - potvrzení České národní banky,
- 1103 - protokol o převodu obalů,
- 1104 - 1109 - doklady České spořitelny,
- 1110 - doklad o fúzi společnosti G4S a společnosti XXXXX,
- 1111 - 1124 - personální materiály R.H. u společnosti XXXXX,
- 1127 - 1129 - sdělení G4S,
- 1272 - 1274 - faktury,
- 1353 - 1368 - smlouvy o půjčce a směnky,
- 1405 - 1406 - přípis a fotografie,
- 1451 - 1461 - protokol o ohledání lidských ostatků, včetně fotodokumentace,
- 1462 - 1469 - protokol o ohledání místa činu, včetně fotodokumentace,
- 1503 - 1514 - protokol o provedení domovní prohlídky a prohlídky jiných prostor a pozemků,
- 1582 - 1588 - stavební deník,
- 1590 - sdělení Městské policie Brno,
- 1593 - 1598 - doklady týkající se jednání u Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou,
- 1623 - 1638 - zdravotní dokumentace A. D.,
- 1642 - 1643 - sdělení Fakultní nemocnice Brno,

- 1647 - 1649 - sdělení Vězeňské služby ČR,
- 1662 - 1888 - úřední záznam policie a výpisy z uskutečněného telekomunikačního provozu,
- 2723 - odborné vyjádření,
- 2964 - 2977 - fotodokumentace,
- 3065 - docházka zaměstnanců společnosti XXXXX
- 4455 - 4458 - sdělení společnosti XXXXX,
- příloha č. 3 (4 svazky),
- příloha č. 1 (1 svazek),
- příloha č. 2 (5 svazků).

Při hodnocení výše uvedených důkazů, provedených u hlavního líčení, a při jejich zvážení jednotlivě, i v jejich souhrnu, včetně obhajoby obžalovaných, dospěl soud k následujícím závěrům.

Důkazní situace k bodu I.

Zásadním přímým důkazem o vině obžalovaných R.D., A. D. a J.H. pod tímto bodem je doznání obžalovaného A. D., v rámci kterého usvědčuje nejen sebe, ale i spoluobžalované. Obžalovaný velmi podrobně popsal nejen úvahy a přípravy, které předcházely samotné realizaci loupeže, ale i samotný skutek včetně rolí jednotlivých pachatelů, a konečně i způsob rozdělení získaných finančních prostředků a jejich investování. Obžalovaný A.D. uvedl, že nápad na přepadení kurzovního vozidla vzešel od jeho bratra R. a R.H., kteří svého času pracovali v bezpečnostní agentuře XXXXX (ověřeno výpovědí obžalovaného R.D., pracovní dokumentací R.H. u této společnosti na č. l. 1111 - 1124 a sdělením společnosti G4S na č. l. 1099 - 1100), která se převozem finančních prostředků zabývala, a znali tedy detailně systém a technickou stránku rozvozu finančních prostředků touto společností. V konečném důsledku s jejich návrhem on i J.H. souhlasili a společně domluvili, že R.D., A.D. a J.H. v převlečení za policisty přepadnou kurzovní vozidlo a R.H., jakožto velitel vozidla, jim umožní předání peněz. Obžalovaný A.D. popsal následnou přípravu tak, že on zajistil taktické vesty černé barvy a černé kukly, které následně opatřili žlutým nápisem „POLICIE“, a zapůjčil od D.O. automobil Mazda 626, stříbrné barvy. R.D. společně s J.H. měli za úkol zajistit nějaké vozidlo typu SUV a R.D. dále obstaral tzv. RPG (reaktivní protitankový granát) bez střely, a dále si zakoupili amatérské radiostanice na vzájemnou domluvu. Dále obžalovaný A.D. popsal, jakým způsobem se na místo činu předmětného dne obžalovaní dostali, tedy tak, že on s J.H. použili vozidlo Mazda 626, kterým přijeli v ranních hodinách ke hřbitovu za XXXXXX, kde se převlékli do uniforem připomínajících uniformy Policie ČR, zatímco R.D., který jel sám ve vozidle SUV, monitoroval příjezd kurýrního vozidla a tuto skutečnost jim vysílačkou oznámil. A.D. umístil na střechu vozu Mazda 626 magnetický maják, a jakožto spolujezdec s sebou vzal RPG, zatímco J.H. řídil. Na hlavní komunikaci se dostali těsně před kurýrním vozidlem, přičemž on pomocí stavěcího terče kurýrní vozidlo zastavil, poté s H. vystoupili z vozidla a on namířil na kabinu dodávky RPG, zatímco H. usměrňoval provoz. On dále posádku křikem vyzval, ať otevrou zavazadlový prostor a vydají finanční hotovost, a v tu chvíli již zaregistroval bratra R.D. v prostoru za vozidlem, které mělo již otevřený zavazadlový prostor, k němuž bratr přijel vozidlem SUV. On s bratrem poté z nákladního prostoru dodávky vyzvedli kufry s penězi (domnívá se, že byly dva, ale nevylučuje, že byly tři) a on poté z důvodu zamezení nálezu

pachových stop vhodil do nákladového prostoru dodávky slzný granát. Poté H. sedl do Mazdy, bratr do vozidla SUV, on nastoupil jako spolujezdec k němu a z místa činu ujeli. V době loupeže byl on ozbrojen legálně drženou střelnou zbraní typu ČEZ 75, přičemž H. a jeho bratr měli rovněž nějaké zbraně. Poté, co ujeli z místa činu, najeli na dálnici D1 a dojeli až do obce XXXXX, kde se na lesní cestě převlékli, odstranili registrační značky z vozidel, dále otevřeli kufry, předělali peníze do civilních tašek, které měli s sebou nachystány, a stejně tak otevřeli plastové schránky zelené barvy obsahující bankovky. H. dostal následně za úkol zbavit se hliníkových kufrů, což učinil. On s bratrem odstavili vozidlo SUV v areálu L.H., který však o přepadení nic nevěděl, odjeli do XXXXXa a v rodinném domku jeho bratra rozdělili odcizenou hotovost na přibližné čtyři díly, přesně peníze nepřepočítávali. On poté vrátil vozidlo Mazda 626 D., kterému dal za půjčení a výměnu pneumatik, kterou po něm požadoval, částku asi 15 tisíc korun. Ještě téhož dne v odpoledních hodinách pak s bratrem odjeli k obci Žleby, kde spálili oděvy, které měli na sobě při přepadení, a dále kousek od tohoto místa on vhodil RPG do rybníku u silnice. Bratr následně z rozdělených peněz vyplatil H. a H. a jejich podíly pak uschovali v plechové skříni v bratrově firmě XXXXX a dohodli se, že tyto budou spravovat společně. Později peníze přemístili do trezoru v nemovitosti XXXXXX. On následně v roce 2007 ukončil služební poměr u policie a začal s bratrem pracovat v bezpečnostní agentuře, a také společně založili společnost XXXXXX s. r. o. Jeho a bratrův podíl, který odhaduje na částku 30 – 35 milionů korun, následně investovali tak, že předali ke zhodnocení M.Š. postupně částku 15 milionů korun, a dále svěřili J.S., rovněž za účelem zhodnocení, postupně částku celkem 23 milionů korun. Od uvedených osob se jim však vrátil jen zlomek vkladů. Z odcizených finančních prostředků dále zakoupili nemovitost v XXXXX, evidovanou na společnost XXXXXX, rodinný dům v XXXXX, přičemž na koupi těchto nemovitostí se podíleli on, jeho bratr a J.H.. On sám dále zakoupil rodinný dům v XXXXX a jeho bratr zakoupil stavební pozemky v obci XXXXX s úmyslem tam stavět. Dále si koupili nějaká vozidla. Akci plánovali v řádu měsíců, přičemž s R.H. bylo ještě domluveno, že pro případ, že by převážená finanční hotovost byla příliš malá, podá předem zprávu. Pokud jde o důvody jeho doznání, pak tyto nejsou motivovány záští k jeho bratrovi či J.H., nýbrž proto, že chtěl ulevit svému svědomí a začít jiný život.

Přestože obžalovaný A.D. ve věci vypovídal opakovaně, jsou jeho výpovědi konzistentní a tyto si neprotiřečí. Rovněž výpověď obžalovaného A. D. v rámci protokolu o prověrce na místě (č. l. 925 - 930) s jeho předchozí výpovědí koresponduje a v rámci této obžalovaný bez zaváhání demonstroval jednotlivé úkony, které předcházely loupeži, jakož i činnost všech obžalovaných při loupeži, včetně označení místa činu, jakož i cesty u místního hřbitova, kde došlo k převlékání a úpravě vozidla (fotodokumentace na č. l. 931 - 941). Podstatné rovněž je, že s výpovědí obžalovaného A. D. koresponduje i obsah protokolu o prověrce na místě za obcí Žleby (č. l. 887 - 888), kde obžalovaný označil vodní nádrž zvanou „Pilský rybníček“ jako místo, kde odhodil RPG (fotodokumentace na č. l. 890 - 895), přičemž z protokolu o ohledání místa činu (č. l. 1464) se podává, že skutečně policejní potápěči v těchto místech RPG také našli.

Výpověď obžalovaného A. D. koresponduje i s výpovědí svědka D.O., který potvrdil zapůjčení vozidla Mazda 626, stříbrné barvy, jakož i jeho vrácení, a na takovém závěru pak ničeho nemění ani skutečnost, že si svědek neupamatoval na požadavek A. D., aby po vrácení vozidla vyměnil gumičky, na což mu dal částku přibližně 15 tisíc korun. O případné motivaci

výpovědi svědka O. v této části je možno pouze polemizovat, když lze připustit prosté opomenutí s ohledem na značnou dobu, která od události uběhla, a stejně tak i vědomé vytěsnění události či zalhání s přihlédnutím k neobvyklosti takového požadavku, který může vyvolávat důvodné pochybnosti o legitimním užití zapůjčeného vozidla, neboť vysvětlení možného ztotožnění trasologických stop se nabízí. Stejně vyznívá výpověď svědka L.H., který potvrdil, že si u něj R.D. nechal stát bílý Ford Explorer a po jeho užití a vrácení na místo mu velkoryse nabídl, aby vůz, před pár dny zakoupený za částku 200 tisíc korun, použil na součástky zdarma, když je třeba dát tuto výpověď svědka do přímé souvislosti s výpovědí obžalovaného A. D. v tom smyslu, že úkolem R.D. a J.H. bylo zajistit pro účely loupeže SUV. Výpověď svědka H. je pak podepřena svědeckou výpovědí R.K., který potvrdil, že v minulosti zakoupil od L.H. motor vozidla Ford Explorer. Z výpovědi svědka H. je přitom možno jím popisovanou událost časově zařadit k datu spáchání loupeže, když svědek uvedl, že následná relace policie popisovala stejný typ vozidla, jaký mu byl R.D. darován.

Nabytí tohoto vozidla pak osvětluje svědecká výpověď K.M., ve spojení s kupní smlouvou (příloha č. 3 č. l. 320 - 321), z nichž je patrné, že automobil Ford Explorer 4.0 byl zakoupen dne 1. 8. 2006, tedy týden před loupeží, za částku 135 tisíc korun v Autocentru XXXXX neznámým mužem na doklady M.H.. Z výpovědi svědka M.H. přitom vyplývá, že občanský průkaz ztratil přibližně dva roky před touto událostí a někdo zřejmě tento zneužil pro účely nákupu tohoto vozidla. Oznámení svědka H. o zneužití jeho dokladu je pak patrné z policejního záznamu (příloha č. 3 č. l. 326). Vzhledem k tomu, že svědkyně K.M. hovoří o jediném muži, který se nákupu vozidla účastnil, je otázkou, zda tímto byl ve smyslu předchozí dohody zmíněný A.D.J.H. či R.D., avšak s ohledem na tvrzení svědka J.S., že se mu R.D. svěřil v předmětném období, že si splnil sen a pořídil si americké auto značky Ford Explorer, i s ohledem na jeho tvrzení ohledně občanského průkazu, který mu R.D. ukazoval a současně tvrdil, že „z tohoto obličeje musí udělat sebe“, tak lze spíše uzavřít, že tím, kdo vozidlo zakoupil, byl právě obžalovaný R.D.. Nicméně, že se předmětného dne na předmětném místě zdržoval i J.H., je zřejmě z výpisu telefonních hovorů na č. l. 1667, z něhož je patrné, že dne 1. 8. 2006 v 18.36 hodin proběhla mezi mobilními telefony č. XXXXX (uživatel J.H., ve smyslu jeho vlastní výpovědi) a XXXXX (uživatel J.K. - bývalá přítelkyně R.D.) komunikace, kterážto skutečnost byla zachycena na buňce pokrývající Autocentrum XXXXX, kde bylo vozidlo zakoupeno.

Nález tří plechových přepravních kufrů a plastových vík zásobníků na bankovky u obce Baliny dne 26. 8. 2006, ve smyslu záznamu na č. l. 1130 a plánu na č. l. 1131 - 1132, včetně fotodokumentace na č. l. 1121 - 1129 (vše v rámci přílohy č. 3), pak rovněž není v rozporu s výpovědí obžalovaného A. D., který uvedl, že postarat se o prázdné obaly měl za povinnost J.H.. Seznam stop a zajištěných věcí na místě činu (příloha č. 3 č. l. 1115 - 1117, včetně fotodokumentace na č. l. 1085 - 1114), pak dává rovněž za pravdu výpovědi obžalovaného A. D. ohledně použití slzného granátu za účelem zamezení nálezu pachových stop, když na místě činu byly zajištěny věcné stopy, a to ruční slzný granát, vrhová pojistka ručního slzného granátu a krycí přelepka otvoru ručního slzného granátu a současně i věcná stopa - mobilní telefon značky Nokia, nalezený v blátě mimo vozovku, o kterém rovněž obžalovaný A.D. ve své výpovědi hovoří. Seznam stop a věcí odpovídá protokolu o ohledání místa činu (příloha č. 3 č. l. 1075 - 1084).

Svůj význam mají i výsledky provedené domovní prohlídky v rodinném domě XXXXXX č. XXXXX (č. l. 1503 - 1514), tedy nemovitosti evidované na společnost spoluvlastněnou R. A.D., z nichž se podává nálezný seznam nelegálně držených střelných zbraní, oblečení a pásky se žlutým nápisem „POLICIE“, černé kukly a vysílačky, které zřejmě nemusely být k loupeži použity, ale dokumentují, že k těmto prostředkům měli obžalovaní R. a A.D. blízko.

S výpovědí obžalovaného A. D. korespondují i vyjádření svědků J.J., jakožto manažera společnosti XXXXX, a E.H., jakožto dispečera společnosti XXXXX, kteří v souladu s výpovědí obžalovaného, že úloha R.H. spočívala mj. v tom, že měl zabezpečit rychlé a bezproblémové otevření bezpečnostního vozu obžalovaným, uvedli, že následně v rámci šetření celé situace ve společnosti XXXXX dospěli k závěru, že jednání R.H., jakožto velitele vozu, bylo nestandardní v tom smyslu, že vozidlo otevřel příliš brzy a příliš ochotně, tím spíše, že šlo o vozidlo kompletně opancřované, které patřilo do nejvyšší kategorie zabezpečení, což také následně vedlo k jeho propuštění ze společnosti XXXXX. Dále uvedli, že velitel vozu mohl již den dopředu dedukovat trasu, kterou vůz pojedje, a nejpozději ráno v den přepravy znal i částku, která bude přepravována, což opět koresponduje s výpovědí obžalovaného A. D., že pro případ, že by částka byla příliš malá, měl ostatní spolupachatele R.H. informovat za účelem odložení akce, což se však nestalo, neboť z výpovědí svědků vyplývá, že daného dne byla přepravována částka, která je pro daný region spíše vyšší než obvykle.

Významnou kapitolu představují nepřímé důkazy v podobě výpovědí svědků J.A., J.S., E.T. a utajeného svědka, vedeného pod jménem K.B., když tito různou měrou potvrdili vyjádření R. či A. D. v tom smyslu, že se předmětné loupeže dopustili.

Svědka J.A. uvedl, že v rámci společného pobytu s R.D. ve Věznici Znojmo od tohoto slyšel doznání, že on s bratrem A. a osobou zvanou „správce“ přepadli předmětný kurzovní vůz za použití vozidel Mazda a Jeep a na tomto se s nimi podílel velitel kurzovního vozidla, a že měli štěstí, neboť toho dne vozidlo převáželo více peněz, než bylo zvykem. Dále že byli ozbrojeni a měli černé uniformy s nápisem „POLICIE“. Dále svědek uvedl, že od R.D. slyšel, že za uloupené peníze si pořídili nemovitosti a zbytek peněz půjčovali na úrok osobám S. a Š.. Přezdívka „správce“ byla přitom užívána na osobu obžalovaného J.H., jak vyplývá i z výpovědi obžalovaného A. D. (č. l. 876) a svědka P.H. (č. l. 1217 - 1220), s ohledem na vztah J.H. k nemovitosti v XXXXX.

Svědka J.S., který prováděl rekonstrukci koupelny v rodinném domě R.D. v XXXXXě, pak byl dle vlastní výpovědi svědkem euforického stavu R.D. poté, když si v deníku Blesk přečetl, že pachatelé loupeže u XXXXX jsou nadále neznámí, což komentoval slovy „Nikdy se nic nedozví“ a „Vědí hovno“. Ve snaze zjistit obsah tiskoviny, popisované svědkem, soud vyžádal od společnosti CZECH NEWS CENTER a. s., Praha, obsah článků, jimiž komentoval deník Blesk bezprostředně po loupeži tyto události (č. l. 4456 - 4458) a přestože z těchto se nepodává obdobný název článku ve smyslu výpovědi svědka S., lze vyhodnotit zde uvedené nadpisy článků „Byli to oni?“ či „Lupiči pořád na útěku“ ve stejném duchu, zvláště za situace, kdy je k prvnímu výše uvedenému nadpisu připojen identikit dvou osob, které ani vzdáleně nepřipomínají nikoho ze skutečných pachatelů loupeže. Svůj význam má i část výpovědi svědka S., v níž popisuje obsah rozhovorů vedených s R.D., v nichž mu tento popisoval, že kurzovní vozy nejsou zabezpečeny řádně a že převážené peníze nejsou zabezpečeny znehodnocovačem,

a rovněž s ním rozebíral možnosti založení konta v zahraničí. Pokud obžalovaný R.D. namítá (č. l. 3254), že rozsah prací a tedy doba, po kterou měl údajně svědek možnost sledovat popisované jednání obžalovaných, absolutně neodpovídá velikosti koupelny, kde byly práce prováděny, a toto nemohl ani sledovat okýnkem minimální velikosti (viz foto č. l. 2964 - 2977), pak takový závěr soud nesdílí, neboť doba, po kterou svědek mohl sledovat popisované, ani okno, jímž tak činil, nikterak jeho svědectví neznevěrohodňují, ale zejména nebyl shledán žádný důvod, proč by měl svědek uvádět smyšlené údaje, když nebyl shledán motiv takového jeho případného jednání.

Ve stejném duchu pak vyznívá výpověď svědka, vedeného pod smyšleným jménem K.B., jenž přímo slyšel aktéry budoucí loupeže hovořit v tom smyslu, že nebyli spokojeni se svými aktuálními výdělkovými možnostmi a v těchto souvislostech hovořili o společnosti XXXXX a o tom „že když se zná systém, tak je to jednoduché“.

Konečně svůj význam má i výpověď svědka E.T., který potvrdil, že od R.D. slyšel, že společně s A.D. a J.H. „udělali těch 77 milionů“ a jmenoval i některé detaily provedení celé akce, které odpovídají skutečnosti, avšak objektivně je nutno přiznat, že vyhodnocení věrohodnosti výpovědi svědka vyznívá nejednoznačně, neboť přestože svědek potvrdil, že byl při rozhovorech s R.D. vybaven policií odposlouchávacím zařízením, které také použil, přesto výsledky takových záznamů nejsou obsahem spisového materiálu a lze tedy dovozovat, že tyto byly bez důkazní hodnoty, a je tedy nezodpovězenou otázkou, do jaké míry lze přikládat tvrzením svědka relevanci. Samotná skutečnost, že spolu uvedení společně sdíleli celou věc, není s ohledem na doklad, zaslaný Vězeňskou službou ČR (č. l. 1647 - 1649), zpochybněna.

Pokud jde o realizaci zisku z loupežného přepadení, pak z výpovědi obžalovaného A. D. sice vyplývá, že byl výtěžek rozdělen na čtyři zhruba stejné díly pro jednotlivé aktéry, nicméně z jeho výpovědi rovněž vyplývá, že konkrétní výplatu podílů J.H. a R.H. měl na starosti jeho bratr R., který však jakoukoli souvislost s loupeží, a tudíž i přerozdělováním zisku, odmítá a je tedy otázkou, jaké podíly z trestného činu nakonec jednotlivým účastníkům připadly, přičemž vodítkem může být část výpovědi svědka J.A., který uvedl, že od R.D. slyšel, že si většinu peněz z loupeže ponechali s bratrem a ostatním zaplatili „jakoby za práci“, že si je prostě najali a že jim s bratrem zůstalo přibližně 60 milionů korun. Takovým závěrům by svědčily výsledky finančního šetření, jež jsou obsahem přílohy č. 1 (1 svazek) a přílohy č. 2 (5 svazků), když z těchto vyplývá, že v období po spáchání loupeže obžalovaní investovali do movitého a nemovitého majetku částku přesahující 24 milionů korun a investovali formou půjček (obžalovaní R.D. a A.D.) částku přesahující 60 milionů korun, přičemž je mít třeba na paměti část výpovědi svědka P.H., z níž se podává, že částky, uvedené na směnkách vystavených J.S., nezobrazovaly zapůjčenou částku, nýbrž částku, která byla již zhodnocena o úrok, který mohl představovat i 100 %, a výsledky finančního šetření v tomto směru jsou tedy pouze přibližné, když reálně zapůjčené částky bratry D. byly zjevně výrazně nižší a výpověď A. D., že zapůjčili M.Š. a J.S. částku 38 milionů korun, tak i v tomto směru vyznívá věrohodně. I při tomto vědomí však lze uzavřít, že obžalovaní A.D., R.D. a J.H. nebyli schopni ze svých legálních příjmů, vyjádřených ve výše uvedených přílohách, pořídit zdokladovaný majetek a zapůjčit finanční prostředky v řádu desítek milionů korun.

Že obžalovaní A.D. a R.D. tímto způsobem prostředky získané loupeží skutečně realizovali, vyplývá kromě doznání A. D. především z výpovědi svědka M.Š., který účast na zhodnocování prostředků bratry D. potvrzuje s tím, že byl přítomen předání částky 15,5 milionů korun, k němuž došlo nadvakrát, když poprvé mu dva muži, kteří se představili jako D., předali v dubnu 2007 ve Volksbank částku 10 milionů korun (viz přípis a foto na č. l. 1405 - 1406), přičemž domluveno bylo vrácení částky 15 milionů korun, a podruhé v důsledku intervence Z.D. tito zapůjčili částku 5,5 milionu korun. Z první zapůjčené částky se mu s ohledem na špatnou investici nepodařilo bratrům D. vrátit vůbec nic a v druhém případě jim byla vrácena částka kolem 3 milionů korun, přičemž v důsledku nedoplatku byl bratry D. mučen a vězněn, při kteréžto příležitosti mu A.D. přiznal, že peníze pocházejí z loupeže u XXXXX a na věrohodnosti tohoto svědka ničeho nemění ani skutečnost, že v řízení před soudem výrazně poopravil částku, kterou bratrům D. v konečném důsledku vrátil.

Svědce Z.D. potvrdila výpověď svědka Š. v tom smyslu, že bratři D. jí skutečně prostřednictvím osoby M.Š. zapůjčili částku 5,5 milionu korun, kterou jí osobně předali, a svědkyně rovněž potvrdila předchozí zapůjčení částky 10 milionů korun, kterou od nich Š. rovněž obdržel.

Pokud jde o druhou z osob věřitelů, kteří přijali od A. D. a R.D. finanční prostředky, tedy J.S., tento využil svého práva a nevypovídal (č. l. 1349 - 1352). Na rozdíl od půjček M.Š. jsou však zapůjčené prostředky v tomto případě dokladovány smlouvami o půjčce, z nichž se podává, že dne 6. 9. 2007 zapůjčil A.D. J.S. částku 7.750.000,- Kč jištěnou směnkou, vystavenou téhož dne (č. l. 1353 - 1354a), dále A.D. zapůjčil J.S. dne 15. 2. 2008 částku 8 milionů korun jištěnou směnkou, vystavenou téhož dne (č. l. 1355 - 1357), dále dne 1. 9. 2008 A.D. zapůjčil J.S. částku 4 miliony korun jištěnou směnkou, vystavenou téhož dne (č. l. 1358 - 1360), dále A.D. zapůjčil J.S. částku 4.400.000,- Kč dne 2. 9. 2008 jištěnou směnkou, vystavenou téhož dne (č. l. 1361 - 1363), dále A.D. zapůjčil J.S. dne 15. 2. 2008 částku 6 milionů korun jištěnou směnkou, vystavenou dne 5. 9. 2008 (č. l. 1364 - 1366), a konečně dne 26. 9. 2008 zapůjčil A.D. J.S. částku 30 milionů korun (č. l. 1367 - 1368). Přestože takto písemně dokladované půjčky ve svém souhrnu (60.150.000,- Kč) vysoce převyšují A.D. uváděnou částku 23 milionů korun, kterou ve skutečnosti J.S. s bratrem zapůjčili, nejsou uvedené smlouvy o půjčce s výpovědí A. D. v rozporu, s odkazem na již výše rozebranou výpověď svědka H., který sám měl zkušenosti se zapůjčováním peněz J.S., a lze tedy uzavřít, že částky smluvně zaznamenané mají pro soud význam pouze v tom ohledu, že půjčky proběhly, aniž by však byl údaj o celkově zapůjčené částce řečený A.D. (23 milionů korun) vyvrácen. Význam výpovědi svědka H. spočívá i v tom, že potvrdil skutečnost, že on byl tou osobou, která bratrům D. osobu J.S. zprostředkovala a byl rovněž svědkem předání první ze zapůjčovaných částek, a to konkrétně částky kolem 5 milionů korun s tím, že dále si to uvedení řešili se S. sami.

Skutečnost, že J.S. disponoval finančními částkami značné hodnoty, potvrzují výpovědi svědků S.S., K.P. a R.B., z nichž se podává existence neobvykle vysoké částky, blíže nezjištěné hodnoty, v pracovně J.S., nicméně žádný ze svědků původ této částky neosvětlil.

Samotný průběh loupeže, tak jak tento popsal ve své výpovědi obžalovaný A.D., koresponduje s výpovědí přímých účastníků, tedy svědků A.J., jakožto řidiče kurzovního vozu,

a J.N., jakožto doprovodu, kteří shodně popsali způsob, jakým byl jejich vůz zastaven, označení vozu, oblečení pachatelů, jejich vyzbrojení, ohrožování posádky zbraněmi, otevření zadního prostoru vozu, jakož i odcizení zde se nacházejících finančních prostředků a následný odjezd pachatelů z místa činu. Pokud jde o jisté nesrovnalosti ve výpovědi svědků A.J. a J.N. ohledně barvy vozu Mazda, ohledně počtu pachatelů či ohledně předchozího dotování bankomatů v Bučovicích, pak soud je toho názoru, a takový závěr se vztahuje i k výpovědi kolem jedoucích řidičů, svědků K., N., P. a P., že doba téměř 10 let, která od spáchání tohoto trestného činu uplynula, se na přesnosti výpovědi svědků z pochopitelných důvodů podepsala a pro upřesnění okolností skutku bylo účelnější zabývat se obsahem uvedenými svědky ručně sepsaného popisu události, tak jak tento sepsali bezprostředně poté, když takový záznam sepsaný J.N. se nachází v rámci přílohy č. 3 na č. l. 1003 - 1008 a záznam sepsaný A. J. se nachází na č. l. 982 - 985 téže přílohy. Porovnáním svědky sepsaných záznamů s jejich pozdějšími výpověďmi lze dospět k upřesnění situace v tom smyslu, že J.N. upřesňuje kontrolu bankomatu v pobočce České spořitelny v Bučovicích v tom smyslu, že nešlo o jeho dotaci (což je důležité pro závěr o skutečné výši odcizených prostředků), nýbrž o jeho prostou kontrolu v tom smyslu, že nenese stopy poškození a je v provozu, a rovněž upřesňuje, že druhá zastávka v ČS Slavkov rovněž neměla za cíl dotování bankomatu či předávání financí, nýbrž že šlo o předání zapečetěného balíčku pracovníci České spořitelny. Dále tento svědek upřesňuje čas, kdy ze XXXXX vyrazili na cestu, a to kolem 7.30 hodin, a oproti své pozdější výpovědi (Mazda, hnědé barvy) jasně popisuje barvu vozidla Mazda jako stříbrnou, a konečně označuje okamžik, kdy pachatelé z místa činu odjeli a on telefonicky přivolal policii, časem 7.42 hodin. A. J. pak ve svém záznamu, ve shodě se záznamem J.N., popisuje způsob, jakým došlo k otevření zadní části vozidla, a to velitelem vozu R.H., jako příliš ochotné. Obsah záznamu, sepsaného samotným R.H. (č. l. 945 - 947), když tento je procesně použitelný jako listinný důkaz, rovněž tak popisuje shodně s J.N. dobu, kdy vyrazili ze XXXXX směr Rousínov, a i on v tomto záznamu popisuje vozidlo, z něhož vystoupili pachatelé, jako stříbrnou Mazdu 626, a stejně tak nemá pochybnosti o tom, že druhé z vozidel pachatelů, které zastavilo za kurzovním vozidlem, bylo bílé terénní auto. A. J. pak ve svém záznamu, oproti své pozdější výpovědi, nehovoří o čtyřech pachatelích, nýbrž pouze o třech ve shodě se zbytkem osádky vozidla.

Stejným způsobem, tedy během času, si lze vysvětlit některé nepřesnosti svědků, kteří projížděli kolem místa loupeže v různých směrech, a to P.K., I.N., P.P. a J.P., a to pokud jde o dobu, kdy k loupeži došlo (když v tomto smyslu je přibližně přesný pouze údaj uváděný P.K.), barvy vozidla Mazda 626, kdy svědek I.N. ve své procesní výpovědi uvedl, že šlo o vůz tmavě zelené nebo tmavě fialové barvy, přestože v úředním záznamu policie přímo ze dne loupeže (příloha č. 3 č. l. 11) tentýž I.N. popsal barvu vozidla jako stříbrnou a pokud jde o typ a barvu terénního vozidla, pak přestože svědci P. a P. označili tento vůz jako nejspíše Ford Maverick a svědek P. jeho barvu odhadl jako modrou, vycházel soud z údajů přímých účastníků loupeže, tedy svědků J. a N., kteří, na rozdíl od výše uvedených svědků, měli možnost situaci hodnotit nikoli jen z projíždějícího vozidla, ale v průběhu několika minut a přímo na místě, když tito se shodli na bílé barvě terénního vozidla, které J.N. přímo označil za Ford Explorer, a konečně s ohledem na obsah přílohy č. 3, tedy tehdy aktuálně vedeného trestního spisu, je zřejmé, že policie od počátku pracovala právě s touto verzí. Konečně stejný závěr soud učinil i ohledně tvrzení P.P., že v době, kdy ho obě vozidla následně předjela, si všiml, že řidič Mazdy (tedy obžalovaný J.H.) měl pod nosem knírek (který u obžalovaného v předmětném období nikdo z osob, které se s ním stýkaly, neregistroval), když je třeba mít v patrnosti okolnosti, za kterých

svědek takový poznatek učinil, tedy skutečnost, že v době, kdy si měl tohoto markantu řidiče všimnout, sám řídil vozidlo, které bylo ve velké rychlosti předjížděno vozidlem, v němž popisovaný muž seděl a na pozorování řidiče tohoto vozidla tedy měl pouhý zlomek času.

Pokud jde o obhajobu obžalovaného R.D., že se předmětné loupeže nemohl účastnit už jen z toho důvodu, že se nacházel v předmětné době na úplně jiném místě, a to v Kuřimi v rámci ostrahy objektu firmy XXXXX Systems (viz fakturace ostrahy č. l. 1272 - 1274), pak k tomuto soud vyslechl jednatele společnosti A.J., který obecně potvrdil, že R.D. skutečně s jeho společností měl uzavřenou smlouvu o ostraze objektu, která měla být prováděna od 22.00 hodin do 7.00 hodin, avšak kdo konkrétně objekt v noci z 8. na 9. 8. 2006 skutečně střežil neví a toto není schopen dohledat. Faktem je, že se při ostraze objektu střídali dva muži, přičemž ostraha byla oprávněna odejít poté, kdy do objektu nastoupil první pracovník, jímž většinou byla uklízečka D.V. V řízení před soudem svědek upřesnil, že na ostraze objektu se podíleli R.D., A.D. a J.B. a dále předložil seznam docházky (č. l. 3065). Z tohoto seznamu se podává jako první příchod osob jménem D. a M. v 7.00 hodin. Svědkyně D.V. pak potvrdila slova svědka A.J. v tom smyslu, že na ostraze objektu se střídaly celkem tři osoby. Pokud by tedy byl onou osobou střežící v ranních hodinách dne 9. 8. 2006 objekt společnosti XXXXX Kuřim obžalovaný R.D., lze v souladu s jeho obhajobou uzavřít, že by při vědomí nutných příprav (převlečení a zajištění vozidla), vzdálenosti z Kuřimi do XXXXX u Brna (dle vyhledávače tras 35,8 km) a doby, za kterou lze motorovým vozidlem tohoto cíle dosáhnout (dle vyhledávače tras 31 minut), s největší pravděpodobností nebyl schopen být v době konání loupeže na místě činu, to vše při vědomí, že v době před loupeží měl R.D. ve smyslu výpovědi A. D. ještě monitorovat pohyb kurzovního vozidla. Nicméně pro konečné zodpovězení této otázky je podstatná část výpovědi A.J. a D.V. v tom smyslu, že na ostraze objektu se střídali tři muži, přičemž jedním z nich byl i J.B., který se loupežného přepadení neúčastnil a lze tak uzavřít, že pokud systém výše rozepsaných důkazů spojuje osobu obžalovaného R.D. s událostmi popsány pod bodem I. tohoto rozsudku, ke kterým došlo kolem 7.35 hodin dne 9. 8. 2006, pak vzhledem k tomu, že se obžalovaný nacházel právě na tomto místě, nemohl být současně osobou, která v době těsně předcházející prováděla ostrahu výše zmíněného objektu v Kuřimi, nýbrž touto osobou byl právě J.B.. Konečně to, že vysvětlení, proč nebyl R.D. v předmětnou dobu v objektu XXXXX v Kuřimi, může reálně existovat víc, dává obsah úředního záznamu policie na č. l. 205 v rámci přílohy č. 3, z něhož se podává vysvětlení samotného R.D., že předmětného dne, tedy 9. 8. 2006, se v objektu v rámci střídání R.H. nacházel pouze v době od 5. do 6.00 hodin, avšak při neprocesnosti takového důkazu si soud vystačí pouze s výše uvedenou úvahou. Navíc to, že si uvedené alibi R.D. chystal již dopředu, vyplývá z výpovědi A. D..

Pokud jde o obhajobu obžalovaného R.D. v tom smyslu, že měl dostatek finančních prostředků, nepocházejících z trestné činnosti, na to, aby v předmětném období zakupoval motorová vozidla a nemovitosti, tak jak byly tyto zjištěny orgány činnými v trestním řízení v rámci finančního šetření jeho osoby, pak k tomuto tvrzení byli vyslechnuti svědci M.F., V.D., P.F. a Z.N. Obžalovaný uvedl, že od roku 2005 byla zdrojem jeho největších příjmů jeho podnikatelská činnost v oblasti vymáhání pohledávek. Jako příklad uvedl, že byl osloven M.F., jakožto jednatelem společnosti XXXXX, přičemž této společnosti dlužila jiná společnost, a to CONTRACTORS Kroměříž, 500 tisíc korun. On se spojil s V.D., s nímž se domluvil, že peníze F. uhradí a F. mu následně vyplatil 20% provizi. Následovala obdobná zakázka, když dalším

dlužníkem měla být společnost STAVO S Liberec. Tato společnost byla v druhotné platební neschopnosti v důsledku nezaplacení částky 10 milionů korun společnosti CONTRACTORS Kroměříž, kteroužto pohledávku opět vymohl asi z 1/3, a opět dostal odměnu. Tímto způsobem zajišťoval pro M.F. desítky pohledávek, kdy šlo převážně o desetitisícové částky. Pokud jde o tato tvrzení obžalovaného, pak svědek F. si vzpomněl na jedinou vymoženou částku, na které se obžalovaný R.D. podílel, a ta činila něco kolem 25 tisíc korun. Svědek V.D. si na žádné prostředky, které by byly R.D. společností CONTRACTORS vyplaceny, nevzpomněl a v podobném duchu vyzněla i výpověď svědka Z.N.. Pokud jde o tvrzení obžalovaného R.D., že většina prostředků, které předávali k zúročení M.Š., pocházela od osoby J.A., který většími částkami skutečně disponoval, pak z výpovědi svědka P.F. vyplývá, že z jeho pohledu J.A. žádné větší prostředky neměl a nikdy si mu nestěžoval, že by přišel o nějakou větší částku peněz, a z výpovědi syna J.A., T.A., vyplývá, že jeho otec žádnými milionovými finančními prostředky nedisponoval. Naopak po smrti jeho otce byl navštíven A.D. a R.D., kteří mu předložili k proplacení dvě směnky celkem na 600 tisíc korun, kteréžto prostředky si jeho otec měl od nich zapůjčit. Konečně pokud jde o tvrzení obžalovaného R.D., že finanční šetření, provedené policií, zveličuje hodnotu jím vlastněných nemovitostí, když na těchto odpracoval svépomocí maximum a rovněž dokázal nakupovat výhodně materiál, pak o opaku svědčí výpověď svědka P.H., který uvedl, že v letech 2006 až 2007 zajišťoval veškeré stavební práce na objektu XXXXXX a jeho odhad zde prostavěných prostředků činí 3 až 6 milionů korun. Dále se podílel na rekonstrukci rodinného domu v XXXXXě, kde odhaduje prostavěné prostředky na 1,5 milionu korun a konečně pracoval i na objektu v Malhostovicích a zde proinvestované prostředky odhaduje částkou 2,5 milionu korun. Dále svědek označil listiny na č. l. 1582 - 1588 za seznam investic prováděných na nemovitosti v XXXXX.

Pokud jde o obhajobu obžalovaného J.H., že v den, kdy byla spáchána předmětná loupež, mohl reálně čerpat dovolenou u svého tehdejšího zaměstnavatele, tedy Městské policie v Brně, nebo být přímo ve službě, event. mohl být na výletě s N. ve Žďáru nad Sázavou, pak z přípisu městské policie na č. l. 1590 se podává ověření skutečnosti, že v předmětném období byl obžalovaný skutečně zaměstnancem MP Brno, avšak zda byl obžalovaný 9. 8. 2006 v zaměstnání nebo čerpal dovolenou se s ohledem na uplynulou dobu nepodařilo zjistit. Z výpovědi svědků I.N. a M.B. se sice potvrzuje fakt, že tyto společně s J.H. mívali v minulosti ve zvyku konat výlety spojené s turistikou, což bývalo spojeno s pracovními povinnostmi na katastru nemovitostí či u soudu, avšak zda takový společný výlet proběhl i 9. 8. 2006 neví. Z listin na č. l. 1593 - 1598 se pak podává, že 9. 8. 2006 skutečně proběhlo u Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou soudní jednání za účasti advokáta I.N., přičemž jednání bylo zahájeno ve 14.20 hodin. Výše uvedené důkazy tak účast obžalovaného J.H. na loupežném přepadení v ranních hodinách dne 9. 8. 2006 nevyvrací a stejně jako u obžalovaného R.D. lze uzavřít, že s ohledem na systém výše popsanych důkazů, které osobu obžalovaného J.H. s předmětnou loupeží bezrozporně spojují, nelze uzavřít, že by tento byl předmětného dne v zaměstnání či na výletě na Žďáru.

Ze vcelku nevýznamných výpovědí svědků J.F., J.H., J.H. a H.S., jakožto rodinných příslušníků obžalovaného J.H., se podává, že tyto v minulosti obdrželi od jmenovaného dary v hodnotě desítek tisíc korun, avšak s ohledem na nevýznamnou výši těchto darů není namístě dovozovat nezbytnou spojitost s trestnou činností, když takové částky mohl obžalovaný vydělat legální cestou.

Pokud jde o obhajobu J.H. v tom smyslu, že významným legálním zdrojem jeho příjmů byla mj. částka 800 tisíc korun, kterou inkasoval od Z.D. v rámci jejich společného podnikání, pak svědek Z.D. tuto výpověď obžalovaného nepotvrdil, když uvedl, že jejich společnému podnikání se nedařilo a původní vklad H. 50 tisíc korun se mu zhodnotil asi na částku 100 tisíc korun.

Další prostředky, které byly v tomto případě zapůjčeny již jen R.D., jsou dokladovány výpovědí D.D., který potvrdil zapůjčení částky 0,5 milionů korun, P.H., který potvrdil zapůjčení částky 700 tisíc korun, a M.K., který potvrdil zapůjčení částky 100 tisíc korun, kteréžto půjčky spadají do období po spáchání loupeže, přičemž k částkám 100 tisíc korun (P.H.) a 500 tisíc korun (D.H.) soud nepřihlížel, neboť jejich zapůjčení je uvedenými svědky časově umístěno do období před spácháním loupeže. I nakládání s těmito prostředky tak potvrzuje opodstatněnost závěrů finančního šetření mj. k osobě obžalovaného R.D..

Pokud jde o námitky obžalovaného R.D., že pokud by byl R.H. účastníkem loupežného přepadení kurzovního vozu společnosti XXXXX a měl by tedy získat částku odpovídající jeho podílu ve smyslu výpovědi A. D., tedy přibližně 20 milionů korun, pak by se nutně tato změna majetkových poměrů R.H. projevila v jeho způsobu života, pak k této námitce byli vyslechnuti svědci E. H., J.H., J.V. a Š.Č., kteří v podstatě shodně označili majetkové poměry R.H. za skromné, když změnu nezaznamenali ani po datu loupeže, nicméně závěry z takových svědeckých výpovědí ve smyslu úvah obžalovaného R.D. soud nečiní, neboť především je třeba opětovně odkázat na část výpovědi svědka J.A., který uvedl, že se od R.D. dozvěděl, že způsob rozdělení zisku z loupeže nebyl stejný v tom smyslu, že on s bratrem si ponechali většinu prostředků z loupeže a zbylé dva pachatele honorovali „jakoby za práci“ v tom smyslu, že si je najali. Takové vysvětlení sice do jisté míry odporuje výpovědi A. D., který uvedl, že předběžně prostředky rozdělili na přibližně čtyři díly, nicméně současně dodal, že předání těchto prostředků si vzal za úkol R.D., a jak toto ve skutečnosti dopadlo, tedy neví. Takovému nerovnoměrnému rozdělení zisku z loupeže pak může nasvědčovat i motiv jednání R.D. pod bodem II. tohoto rozsudku vůči R.H., který zřejmě, ač jistým způsobem ohonorován, považoval zpětně vzato dané rozdělení zisku za nespravedlivé, a svědecky potvrzené úvahy o tom, že jeho životní úroveň se po datu loupeže nikterak zásadně nezměnila, tedy nutně na jeho spolupachatelství ničeho nemění, když navíc je třeba v tomto ohledu zmínit i část výpovědi svědkyně J.H. a J.V., že se před nimi v minulosti R.H. vyjádřil v tom smyslu, že je podílníkem nemovitosti v XXXXX a že se jednou bude mít lépe, což by mohlo nasvědčovat tomu, že způsob vyrovnání s R.H. nutně nemusel proběhnout pouze formou hotovosti.

Výpověď svědkyně K.Š., jakožto současné partnerky obžalovaného R.D., vyhodnotil soud jako důkazně nevýznamnou.

Pokud jde o výši škody, která byla jednáním obžalovaných pod bodem I. tohoto rozsudku způsobena, pak ze sdělení České spořitelny (č. l. 1101) se podává, že dne 9. 8. 2006 nebyla její pobožce v Prostějově doručena dotace korunových prostředků ve výši 74.500.000,- Kč. Z potvrzení České národní banky na č. l. 1102 se pak podává, že tutéž částku, tedy 74.500.000,- Kč, dne 9. 8. 2006 v 6.40 hodin převzal v pobožce ČNB Brno zaměstnanec bezpečnostní agentury XXXXX R.H. Šek, na který byly prostředky vyplaceny, se nachází na

č. l. 1108 a skladba bankovek, které tuto částku reprezentují, se podává z dokladu na č. l. 1109. Hliníkové obaly, ve kterých byly finanční prostředky převáženy (3 kusy), byly pro účely tohoto transporty vydány (protokol o převodu obalů na č. l. 1103), a po jejich nálezů dne 26. 8. 2006 u obce Baliny byly tyto ztotožněny dle výrobních čísel s obaly vydanými (č. l. 775 - 777 příloha č. 3). Škoda na těchto obalech dle přehledu cen na č. l. 1106 a dle vyjádření České spořitelny na č. l. 1101 se podává částkou 19.005,16 Kč. Dále z účetních dokladů na č. l. 1104 - 1005 se podává částka 2.640.000,- Kč reprezentující náplně dvou kusů bankomatových kazet a z vyjádření České spořitelny na č. l. 1101 a vyjádření společnosti XXXXX (příloha č. 3 č. l. 707) se podává škoda na těchto dvou bankomatových kazetách částkou 17.671,50 Kč. Součtem uvedených částek pak lze dospět k celkové škodě 77.176.676,66 Kč, která s ohledem na skutečnost, že celá částka byla poškozenému uhrazena společností XXXXX (č. l. 1127 - 1128), padla na bedra této společnosti, v konečném důsledku pak se projevila jako škoda u společnosti G4S Cash Solutions (CZ), a. s., která závazky i pohledávky společnosti XXXXX převzala (č. l. 1110).

Věrohodnost stěžejní výpovědi A. D. tkví v tom, že tato obsahuje celou řadu údajů, které nemohl znát nikdo jiný, nežli pachatel, když tyto, na rozdíl od data a místa spáchání loupeže, počtu pachatelů, způsobu jejich ošacení, označení vozidel, které použili, použití RPG a dalších, včetně částky, které se zmocnili, nebyly publikovány a mohla je tudíž znát pouze osoba, která byla skutečně na místě přítomna. V první řadě je třeba jmenovat skutečnost, že A.D. označil přesné místo, kam odhodil při loupeži použitý RPG (jeho popis se podává ze znaleckého posudku na č. l. 565 - 568) a na tomto místě se také skutečně tato zbraň našla. Dále označil nejen typ a barvu vozidel, které se loupeže zúčastnily, ale ověřitelně zdokladoval způsob jejich nabytí i následného vrácení, což předmětní svědci potvrdili. Vyjádřil se nejen k barvě kufrů, v nichž byly přepravovány peníze (stříbrná), tak jako někteří ze svědků, ale označil i barvu plastových schránek, v nichž byla přepravována dotace pro bankomaty (zelená). Konečně, zcela v souladu s jeho výpovědí, je i svědecky zdokladované jednání R.H., který na jeho výzvu vyhodil dveřmi mobilní telefon do míst označených obžalovaným a zde byl také tento telefon nalezen (viz protokol o ohledání místa činu v rámci přílohy č. 3 č. l. 1076 a 1092).

Pokud jde nevyslyšené návrhy na dokazování, ať již obhajoby (č. l. 2730) ve smyslu výsledku J.Č., M.S., J.H., M.K., D.J. a pana L., či obžaloby ve smyslu návrhu na čtení protokolů o výsledku svědků J.D., J.K., V.P., J.S., D.V. a P.S., pak z pohledu soudu se s ohledem na míru důkazního materiálu, který se podařilo shromáždit, jeví výpovědi těchto svědků nadbytečnými a nepřínosnými. Pokud jde o navrhovaný výsledek policistů J.Č., M.S. J.H., pak je třeba uvést, že tyto se měly zřejmě týkat ověření svědectví J.S., který usvědčuje z jednání pod bodem I. obžalovaného R.D., avšak k takovému rozšířenému dokazování věrohodnosti uvedeného svědka neshledává soud důvody, s ohledem na absenci, byť jen jediného teoretického důvodu, proč by měl svědek J.S. vědomě vypovídat vůči R.D. křivě. Pokud jde o návrh obhajoby na výsledek svědků L., J. a K., pak ze stručně uvedeného návrhu, odůvodněného velmi stručně - „ověření podpisu R.H.“, soud neshledal žádný relevantní důvod, za jakým účelem by měl být podpis R.H., a pod jakým dokumentem, ověřován, a konečně pokud jde o návrhy obžaloby, pak by soudu nečinilo potíže navrhované svědky, výše uvedené, přečíst, nicméně s ohledem na již výše uvedený návrh obhájce R.G., který mj. žádá vyslechnout všechny svědky pod bodem 3) návrhu obžaloby, aniž by upřesnil, co konkrétního se míní od svědků dozvědět, považoval soud takový postup za nadbytečný, neboť svědek J.D.(č. l. 1193 - 1194), D.V. (č. l. 1437 - 1441) a

P.S. (č. l. 1385) k věci vypověděli v přípravném řízení absolutně nepřínosné a pokud jde o svědkyni J.K. (č. l. 1285 - 1286) a J.S. (č. l. 1349 - 1352), pak tito využili svého práva nevypovídat a soudu není známo, že by tito svůj názor změnili, a konečně pokud jde o svědka V.P. (č. l. 1337 - 1340), pak přestože tento by mohl, jakožto prodávající v autobazaru v XXXXX, který byl účasten prodeje vozidla Ford Explorer, mohl k věci přínosně vypovědět, tento již v přípravném řízení v roce 2015 si na situaci vůbec neupamatoval a soudu v tomto ohledu plně postačilo svědectví svědkyně K.M..

Důkazní situace k bodu II.

Rovněž i pod tímto bodem je zásadním přímým důkazem o vině obžalovaného R.D. výpověď jeho bratra A. D., který uvedl, že předmětného dne, na přání bratra, který odlétal na zahraniční dovolenou, navštívil tohoto v obci XXXXX a následně odjeli do XXXXXX, kde řešili administrativní záležitosti chodu jejich společné firmy. Asi za hodinu se tamtéž dostavil R.H., který si stěžoval, že má, na rozdíl od nich, mále peněz, debata houstla a vygradovala v hádku, kdy R.H. řekl něco v tom smyslu, že se ještě budou divit. V tuto chvíli jeho bratr R., který přecházel po jídelně, vzal ze skříňky vedle dveří do kuchyně nějaký předmět, přistoupil zezadu k H. a tímto předmětem, který on následně ztotožnil jako elektrický paralyzér, zasadil H. do krku nebo do zad jeden nebo dva elektrické výboje. Poté R.H. upadl na zem obličejem dolů, bratr k němu přistoupil, přehodil mu kolem krku nějaké kovové lanko a tahal směrem k sobě, až H. uškrtil. On poté přistoupil k tělu poškozeného a zjistil, že tento nejeví známky života. Poté ho požádal, aby společně tělo odklidili, v čemž mu vyhověl a přinesl z komory za kuchyní modrou celtovou plachtu, do které společně tělo R.H. zabalili a převázali. Potom společně s bratrem tělo naložili do vozidla Nissan Patrol. V této části obžalovaný A.D., na rozdíl od své výpovědi předchozí (č. l. 867), v rámci pozdější výpovědi (č. l. 903) uvedl, že byl v natolik špatném psychickém stavu, že si tuto část děje nepamatuje zcela přesně a je pravděpodobnější, že s ohledem na jeho špatný zdravotní stav nebyl schopen pomoci bratrovi tělo poškozeného naložit do auta a takto asi učinil později J.B., který se na místo následně dostavil. Poté obžalovaný A.D. popsal způsob, jakým se zbavili auta, kterým poškozený přijel, a následně se od bratra dozvěděl, že s J. B. tělo poškozeného ukryli na pozemku v obci XXXXX, kde ho zakopali. Jako i pod bodem I. nezůstává usvědčující výpověď A. D. osamocena, nýbrž na tuto navazuje celá řada dalších důkazů.

V první řadě jde o výpověď obžalovaného J.B., který potvrdil, že se na místo činu k žádosti R.D. dostavil a zde byl svědkem vzrušené hádky mezi oběma bratry, v rámci které slyšel A. křičet, že „to R. všechno posral“, a dále registroval za dveřmi tělo zabalené do plachty, z níž čouhaly nohy. Dále obžalovaný J.B. uvedl, že R. slyšel v těchto souvislostech pronést „já jsem ho zabil“ a na konkrétnější dotaz určil tělo oběti jako R.. Konečně R.D. konstatoval i to, že je v hrozném průseru a potřebuje pomoc. Dále v souladu s A.D.J.B. popsal způsob, jakým se, i za jeho účasti, zbavili vozidla poškozeného, i to, jak k žádosti R.D. společně s tímto odvezl tělo poškozeného na pozemek v XXXXXě, kde byla hluboká díra, do které tělo vyklopili a zaházeli hlinou. Obžalovaný J.B. dále uvedl, že o několik let později po této události slyšel od R.D. vysvětlení k celému incidentu, takové, že se s R. pohádal kvůli penězům, dal mu ránu paralyzérem a uškrtil ho drátem.

Pokud obžalovaný R.D. ve své výpovědi argumentuje tím, že on poškozeného neusmrtil, neboť v době, kdy se tak zřejmě stalo, byl v jiné místnosti, neboť se mu předchozí způsob hovoru jeho bratra a R.H. nelíbil, a naznačuje, že vraždu mohl spáchat A.D., příp. úplně jiná, jemu neznámá osoba, pak takový způsob obhajoby má soud za vyvrácený nejen s ohledem na výpověď A. D., která, jak bude následně rozebráno, nese rysy věrohodnosti, ale je usvědčován i J. B., který nejen, že uvedl, co od R.D. ohledně autorství vraždy R.H. slyšel, ale dále dodal i to, že mu R. řekl, že když se s R.H. rval, jeho bratr A. mu nepomohl a „seděl na židli a jen čučel“. Na jiném místě J.B. interpretoval to, co od R.D. k této události slyšel jako „A. seděl na židli, čučel na mě a trvalo mu, než mně pomohl“. Z takové či onaké interpretace děje J. B. není obhajoba R.D. potvrzena, právě naopak, tento je J. B. usvědčován. Konečně, že se A.D. nacházel předmětného dne ve zdravotním stavu vylučujícím fyzické nasazení, které lze u takové činnosti předpokládat, se podává nejen z výpovědi A. D. a R.D., ale i ze zdravotní dokumentace (č. l. 1623 - 1643).

Podstatné pro vyhodnocení věrohodnosti výpovědi J.B. je i ta skutečnost, že následně, na základě jeho výpovědi, bylo ztotožněno místo, kde společně s R.D. tělo poškozeného R.H. zakopal a zde skutečně, v souladu s protokolem o provedení prohlídky jiných prostor a pozemků (č. l. 649 - 660), bylo tělo poškozeného nalezeno.

Věřohodnosti verze obžalovaného A. D. může svědčit i výpověď svědka R.B., který uvedl, že v rámci společného pobytu s A.D. ve vazbě sledoval těžké psychické pohnutí A. D., který zjevně již nebyl schopen snášet výslechy jeho osoby k předmětné vraždě, a slovy svědka chtěl to „položít“. Na dotaz R.B., proč má obavy, když to neudělal, mu A. odpověděl „My jsme to ale s bráchou udělali“ a na jeho další dotazy upřesnil, že tu vraždu udělal jeho bratr a on mu poté s něčím pomáhal. Nicméně s ohledem na skutečnost, že takový obsah rozhovoru A.D. ve své výpovědi (č. l. 877) popřel, obešel se soud bez tohoto důkazu.

Významnou se jeví svědecká výpověď J.A., který byl v kontaktu s R.D. nejen ve Věznici Znojmo, nýbrž i po propuštění, a od tohoto se dozvěděl nejen o průběhu loupeže u XXXXX, ale i o tom, že velitel předmětného kurzovního vozu s nimi spolupracoval za podíl na loupeži, ale později po rozdělení peněz došlo k potyčce, neboť dotyčný chtěl peněz víc, než dostal, a proto došlo k jeho likvidaci. Toto následně R.D. upřesnil tak, že ho musel umlčet, protože ohrožoval jeho rodinu, neboť měl jít na nějaký další výslech, kde chtěl všechno přiznat, pokud mu R. nepřidá víc peněz. Dále mu R.D. sdělil, že někdo z jeho kamarádů mu pomáhal tělo poškozeného odklidit, že toto tělo hodili do nějaké šachty, a že tělo by se mělo nacházet zakopané na pozemku v XXXXXě, který se mu podařilo zavézt komunálním odpadem a je tedy nemožné tělo najít.

Posledně zmíněná skutečnost, kterou svědek J.A. od R.D. slyšel, je mj. ověřena výpovědí J.B. v rámci protokolu o prověrce na místě (č. l. 836 - 842), kdy uvedl, že v době, kdy tělo poškozeného na pozemku ukrývali, byla úroveň zeminy asi o 3 m nižší, což je způsobeno pozdější navážkou zeminy. Takový údaj je plně v souladu s fotodokumentací na č. l. 843 - 848, z níž je patrné, že okolní pozemky jsou přibližně ve smyslu výše uvedeného odhadu položeny níže. Z protokolu o provedení prohlídky jiných prostor a pozemků a přiložené fotodokumentace (č. l. 649 - 660) se podává, že na obžalovaným J. B. označeném místě, které se nachází na parcele vlastníka společnosti XXXXXX (ve spoluvlastnictví A. D. a R.D.), došlo dne 19. 3.

2015 k nálezům ostatků lidského těla, přičemž následným porovnáním vzorků nalezeného těla s vlasem, zajištěným ze zastřihávače vlasů R.H. (č. l. 439 - 441), bylo konstatováno, že profil DNA nalezeného těla s profilem DNA zjištěným z biologické stopy vykazuje individuální shodu (odborné vyjádření na č. l. 2723), kterýžto závěr vyvrací pochybnosti obžalovaného R.D. o identitě mrtvolky. Z výše uvedeného protokolu o provedení prohlídky jiných prostor a pozemků dále vyplývá i nepřehlédnutelná skutečnost, že tělo bylo skutečně ve smyslu výpovědi obžalovaných A. D. a J.B. zabaleno v modré plastové plachtě, přičemž kolem krku těla bylo obtočeno škrtidlo, které je charakterizováno jako lanko tvořené splétanými ocelovými drátky a kryté žlutým plastem, tzv. bužírkou (viz protokol o ohledání lidských ostatků na č. l. 1451 - 1461, z něhož se tato skutečnost podává). Ve smyslu výpovědi A. D. je na hlavě těla rovněž přichycena plastová taška. Ve své výpovědi znalci v oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, označili způsob příčiny smrti R.H., tak jak je tento popsán ve výpovědi A. D., za odpovídající, resp. tento není v rozporu s pitevním nálezem. Závěry znalců připouštějí, že příčinou smrti bylo udušení v důsledku kombinovaného mechanismu, a to škrcení (utažením předmětného škrtidla kolem krku) a dušení v nedýchatelném prostředí (plastová taška na hlavě), přičemž každý z těchto mechanismů mohl i samostatně vést k úmrtí. Rovněž tento závěr není v rozporu s tvrzením A. D., který popsal za jedinou příčinu smrti R.H. právě škrcení, přičemž s ohledem na jeho následné krvácení mu R.D., již po jeho smrti, na hlavu, za účelem zamezení zakrvácení koberce, nasadil plastovou tašku. Dále znalci konstatují, že utahování škrtidla, ve smyslu výpovědi A. D., odpovídá tupému násilí vysoké intenzity na krk poškozeného, v důsledku kterého došlo ke zlomeninám obou velkých rohů jazylky a odlomení horního rohu chrupavky štítné. S ohledem na výrazné posmrtné změny na těle, pak další tvrzení A. D., týkající se použití paralyzéry jeho bratrem vůči tělu R.H., nebylo možno ověřit. Nicméně, s ohledem na v této oblasti shodné výpovědi A. D. a J.B., vzal soud i tuto skutečnost za prokázanou.

Pokud jde o věrohodnost výpovědi obžalovaného A. D. pod tímto bodem, pak tato je ověřena mj. i protokolem o provedení domovní prohlídky, včetně fotodokumentace (č. l. 686 - 712, 905 - 919), z nichž se v souladu s výpovědí obžalovaného A. D. (č. l. 867 - 868) podává vyříznutá část koberce v místech, kam dopadlo tělo R.H. a kde byl tento usmrcen, což je následek jeho konání k žádosti bratra R., aby něco udělal s kobercem, který byl znečištěn krví R.H., přičemž on inkriminovanou část vyřízl a na původní místo dal čistý díl koberce, přičemž původní díl koberce vyhodil. Biologické stopy, zajištěné na koberci, jakož i na betonovém podkladě (č. l. 686 - 689), byly znalecky zkoumány (č. l. 449 - 450), přičemž z předložených stěrů nebylo možno stanovit profil DNA, který by mohl být použit pro porovnání.

Důkazní situace k bodu III.

Pod uvedeným bodem není důkazní situace nikterak složitá. Obžalovaný J.B. se k žalovanému trestnému činu v plné míře doznal v tom smyslu, že když dorazil na místo před rodinný dům v XXXXX č. XXXXX a zde spatřil v modré plachtě zabalené tělo, o němž se později dozvěděl, že je pozůstatkem R.H., k žádosti R.D. mu skutečně pomohl naložit tělo do vozidla Nissan Patrol a poté se účastnil odvozu R.D. z parkoviště v Brně - Bystřci, kde tento odstavil vozidlo poškozeného, a následně společně s R.D. tělo poškozeného v nočních hodinách z 28. 3. 2010 na 29. 3. 2010 zakopali na pozemku v obci XXXXX. Důvody svého počínání J.B. vysvětlil tak, že na něj působilo to, co na místě, kde spatřil mrtvolu, zažíval, tedy hysterii R.D.,

který se před ním k vraždě doznal, a který vedl řeči typu, že nemá co ztratit a ať myslí na rodinu, a že mu zkrátka musí pomoci, čemuž on podlehl. S výpovědí J.B. není v rozporu ani výpověď spoluobžalovaného A. D. a R.D..

S doznáním obžalovaného J.B. korespondují i důkazy popsané pod bodem II., jimiž se rozumí zejména nález těla R.H. v místech určených samotným obžalovaným J. B., jeho genetické ztotožnění, jakož i v souladu s výpovědí obžalovaného skutečnost, že tělo se nacházelo ovázané v modré plastové plachtě.

Právní kvalifikace

Vzhledem k tomu, že v mezidobí od spáchání trestného činu, popsaného pod bodem I. tohoto rozsudku, do doby vyhlášení rozsudku došlo ke změně zákona, soud při řešení časové působnosti posuzoval, který zákon (tedy zda ten v době spáchání činu nebo v době pozdější) je pro obžalované příznivější. Při řešení otázky právní kvalifikace jednání prokazaného obžalovaným pod tímto bodem vzal nalézací soud v úvahu znění původního trestního zákona č. 140/1961 Sb., ve znění pozdějších předpisů, jakož i existenci nového trestního zákoníku, tedy zákona č. 40/2009 Sb., účinného od 1. 1. 2010, a to s ohledem na znění § 2 odst. 1 trestního zákoníku a § 16 odst. 1 trestního zákona, kdy trestnost činu se posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán, a podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější. Rozhodujícím kritériem pro posouzení této otázky je celkový výsledek z hlediska trestnosti, jehož by bylo při aplikaci toho či onoho zákona dosaženo, s přihlédnutím ke všem právně rozhodným okolnostem konkrétního případu.

Soud zvážil jednotlivé soubory trestněprávních norem, které při posouzení činu jako trestného a uložení trestu přicházely v úvahu, a předně konstatuje, že s ohledem na právní kvalifikaci jednání obžalovaným prokazaného není namístě konstatovat promlčení trestního stíhání dle § 67 trestního zákona či promlčení trestní odpovědnosti dle § 34 trestního zákoníku. Pro takový závěr u všech obžalovaných vzal soud v úvahu délku promlčecí doby podle závažnosti, vyjádřenou druhem a výší trestu v zákonné trestní sazbě za konkrétní trestný čin, jakož i případné důvody pro stavění a přerušování promlčecí doby, s výše uvedeným závěrem.

Soud vzal dále při řešení této otázky pod bodem I. tohoto rozsudku v úvahu i tu skutečnost, že nový trestní zákoník vychází z formálního pojetí trestného činu a nezná tzv. materiální znak, který z definice trestného činu byl vypuštěn § 13 odst. 1 trestního zákoníku, a z tohoto důvodu tedy nebylo při aplikaci vyšší trestní sazby zvažováno, zda okolnost, která podmiňuje použití vyšší trestní sazby pro svou závažnost, podstatně zvyšuje stupeň nebezpečnosti trestného činu pro společnost. Při vědomí všeho výše uvedeného pak dospěl soud k závěru, že podřazení jednání obžalovaných, popsaného pod bodem I. tohoto rozsudku, pod ustanovení § 173 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 trestního zákoníku je pro obžalované příznivější, nežli původní kvalifikace dle § 234 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 trestního zákona.

Podle § 173 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 trestního zákoníku se zvláště závažného zločinu loupeže dopustí ten, kdo proti jinému užije násilí nebo pohrůžky bezprostředního násilí v úmyslu zmocnit se cizí věci, spáchá čin jako člen organizované skupiny a způsobí takovým činem škodu velkého rozsahu. Skutečnost, že obžalovaní J.H. (krátká střelná zbraň) a A.D.

(RPG) mířili na posádku kurzovního vozidla uvedenými zbraněmi (přičemž je zcela bez významu, že tyto nebyly nabity, což může být navíc u krátké střelné zbraně otázkou), je zjevným konkludentním jednáním, z něhož zjevně vyplývá odhodlání pachatelů použít ihned násilí, což nutně posádka vozidla musela uvedeným způsobem chápat, jak ostatně vyplývá i z výpovědí svědků N. a J. Z výpovědí uvedených svědků bez jakýchkoliv pochybností vyplývá závěr, že obžalovaní svým jednáním v těchto vzbudili obavu a strach z bezprostředního fyzického násilí, pokud se tito nepodrobí jejich vůli. Že jednání obžalovaných směřovalo ke zmocnění se cizí věci, pak je z výsledku jejich konání rovněž zcela zjevné. Za okolnost podmiňující použití vyšší trestní sazby se pak považuje, pokud pachatel spáchal uvedený trestný čin jako člen organizované skupiny (§ 173 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku), přičemž organizovanou skupinou se rozumí sdružení více osob, v němž je provedena určitá dělba úkolů mezi jednotlivé členy sdružení, a jehož činnost se v důsledku toho vyznačuje plánovitostí a koordinovaností, což zvyšuje pravděpodobnost úspěšného provedení trestného činu, čímž jsou umocněny jeho škodlivé dopady pro společnost. Skupina přitom nemusí mít trvalejší charakter a tímto způsobem lze spáchat i jen ojedinělý jednorázový trestný čin. Nevyžaduje se výslovné přijetí za člena skupiny nebo výslovné přistoupení ke skupině, ale postačí, že se do ní pachatel včlenil a aktivně se na její činnosti podílel. S ohledem na způsob spáchání loupeže, popsany svědecky, jakož i obžalovaným A.D., je pak zřejmé, že jednání obžalovaných, jemuž předcházela detailní domluva na rozdělení úkolů jednotlivých účastníků, vykazuje zřetelnou dělbu úkolů jednotlivých pachatelů, což bezesporu, i s ohledem na předchozí policejní praxi všech zúčastněných pachatelů, v končeném důsledku vedlo k úspěšnému provedení akce, a takovému pojmenování tohoto sdružení více osob nebrání ani skutečnost, že jinou trestnou činností v tomto složení již nespáchali (alespoň o tom nejsou žádné důkazy). Konečně podle ustanovení § 173 odst. 3 trestního zákoníku je za okolnost podmiňující použití vyšší trestní sazby třeba považovat skutečnost, že pachatelé svým jednáním způsobili škodu velkého rozsahu, jíž se ve smyslu ustanovení § 138 odst. 1 trestního zákoníku rozumí škoda ve výši nejméně 5 milionů korun, kterýžto znak, s ohledem na prokázanou škodu mnohonásobně vyšší, je rovněž dán.

Podle § 23 trestního zákoníku, byl-li trestný čin spáchán úmyslným společným jednáním dvou nebo více osob, odpovídá každá z nich, jako by trestný čin spáchala sama (spolupachatelé). Spolupachatelství tedy předpokládá spáchání trestného činu společným jednáním a úmysl k tomu směřující. O společné jednání jde tehdy, jestliže každý ze spolupachatelů naplnil svým jednáním všechny znaky skutkové podstaty trestného činu, nebo jestliže každý ze spolupachatelů svým jednáním naplnil jen některý ze znaků skutkové podstaty trestného činu, jež je pak naplněna jen souhrnem těchto jednání, anebo i jestliže jednání každého ze spolupachatelů je alespoň článkem řetězu, přičemž jednotlivé činnosti - články řetězu - směřují k přímému vykonání trestného činu a jen ve svém celku tvoří jeho skutkovou podstatu a působí současně. K naplnění pojmu spolupachatelství přitom není zapotřebí, aby se všichni spolupachatelé zúčastnili na trestné činnosti stejnou měrou. Stačí i částečné přispění, třeba i v podřízené roli, jen když je vedeno stejným úmyslem jako činnost ostatních pachatelů a je tak objektivně i subjektivně složkou děje, tvořícího ve svém celku trestné jednání. Míře spolupachatelství jednotlivých obžalovaných byla věnována část odůvodnění již výše a z tohoto popisu je zjevné, že výše popsaná trestná činnost by se v takové formě neodehrála, pokud by z řetězce příčin vypadl byt' jen jediný ze spoluobžalovaných s vědomím, že váha a role každého z nich je rozdílná, když nejpodstatnější přispění lze shledat u obžalovaného R.D. a menší míru

příčinění pak u ostatních obžalovaných, nicméně i u těch je jejich výše popsaná role dostatečně aktivní a významná pro označení i jejich osob, jakožto spolupachatelů, a pokud jde o úmysl směřující ke spáchání trestného činu společným jednáním všech obžalovaných, pak dle právní teorie každý spolupachatel si musí být vědom alespoň možnosti, že jednání jeho i ostatních spolupachatelů směřuje ke spáchání trestného činu společným jednáním a pro tento případ být s takovým závěrem srozuměn. Z charakteru projednávaného případu je výše uvedený požadavek splněn jednoznačně, neboť již bylo výše řečeno, pokud by z popsaného řetězce vypadl byť jen jediný z obžalovaných, k popsanému jednání by dojít nemohlo, a tedy nejen, že soud dovozuje společný úmysl spoluobžalovaných, nýbrž dovozuje i přímou výslovnou dohodu spoluobžalovaných jako spolupachatelů, neboť z charakteru popsané trestné činnosti si ani opak nelze představit.

Podle § 13 odst. 2 trestního zákoníku je k trestní odpovědnosti za trestný čin třeba úmyslného zavinění, nestanoví-li trestní zákon výslovně, že postačí zavinění z nedbalosti a trestný čin loupeže je pak trestným činem úmyslným. Podle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku je trestný čin spáchán úmyslně, jestliže pachatel chtěl způsobem uvedeným v trestním zákoně porušit nebo ohrozit zájem chráněný takovým zákonem a podle § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku je pak trestný čin spáchán úmyslně rovněž tehdy, pokud pachatel věděl, že svým jednáním může takové porušení nebo ohrožení způsobit, a pro případ, že je způsobí, byl s tím srozuměn. Zavinění je nezbytné z hlediska trestní odpovědnosti, která je v právním řádu konstruována jako odpovědnost subjektivní, tedy odpovědnost za zavinění jednání. Z hlediska právní teorie je zavinění považováno za vnitřní psychický stav pachatele k podstatným složkám trestného činu a zejména k jeho objektivní stránce (jednání, následek a příčinná souvislosti mezi nimi) a k objektu. Zavinění v sobě zahrnuje složku intelektuální, tedy vědění, vnímání pachatele a složku volní, tedy chtění nebo srozumění, čili rozhodnutí pachatele jednat určitým způsobem se znalostí podstaty věci. V případě trestného jednání, z jehož spáchání byli obžalováni pod bodem I. uznáni vinnými, soud konstatuje, že bylo naplněno zavinění ve formě úmyslu přímého dle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, neboť všichni obžalováni jednoznačně věděli, k čemu jejich předem domluvené jednání směřuje, k čemuž také vědomě použili prostředků výše zmíněných, a tedy věděli, že porušují zájem chráněný trestním zákonem a jednoznačně se tedy takového jednání dopustit chtěli.

Vedle zavinění, které je obligatorním znakem subjektivní stránky trestného činu, se soud zabýval i motivem, který je znakem fakultativním. Motiv, v psychologickém pojetí označovaný jako pohnutka, je v rovině trestněprávní chápán jako určitý podnět, který vedl pachatele ke spáchání trestného činu. Po provedeném dokazování soud konstatuje, že motivem trestného jednání obžalovaných byla bezpochyby snaha získat finanční prostředky, jež byly v konečném důsledku jednotlivým z obžalovaných v různé míře rozděleny.

Objektem zvláště závažného zločinu loupeže je jednak osobní svoboda člověka a jednak jeho majetek, jehož se chce pachatel zmocnit. Subjektem jsou v daném případě obžalováni, jakožto osoby splňující podmínku § 25 trestního zákoníku (dostatečný věk) v době spáchání trestné činnosti a rovněž tak podmínku přičetnosti, vyjádřenou v § 26 a v § 27 trestního zákoníku, což dokladují závěry znalců v oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a psychologie, z nichž se podává, že žádný z obžalovaných netrpěl ani netrpí žádnou duševní chorobou ve vlastním slova smyslu nebo obdobnou duševní poruchou. Současně znalci konstatují, že

schopnosti obžalovaných rozpoznat protiprávnost svého jednání, a toto jednání ovládat, byly plně zachovány. Subjektivní stránka spáchaného trestného činu je popsána výše, včetně nejvýznamnějšího znaku, týkajícího se psychiky obžalovaných, jímž je zavinění. Objektivní stránka uvedeného trestného činu zůstává nezpochybněna, neboť jednání obžalovaných, vyjádřené výrokem tohoto rozsudku, bylo plně ozřejmeno. Následek, k němuž jednání obžalovaných směřovalo, je rovněž výše popsán a příčinný vztah mezi jednáním a následkem, k němuž toto směřovalo, byl rovněž bezrozporně prokázán.

Podle § 140 odst. 1, odst. 3 písm. j) trestního zákoníku se zvláště závažného zločinu vraždy dopustí ten, kdo jiného úmyslně usmrtí, přičemž tento čin spáchá ve snaze zakrýt jiný trestný čin. Je výše svědecky zdokladováno, že mezním bodem, kdy dospěl obžalovaný R.D. k závěru, že je třeba se R.H. definitivně zbavit, bylo jeho vyjádření, které si R.D. důvodně vyložil tak, že buď dá poškozenému nějaké další finanční prostředky nebo R.H. promluví před orgány činnými v trestním řízení o okolnostech spáchané loupeže a z rychlosti sledu událostí, i použitých nástrojů, je zřejmé, že zcela vědomě nejprve ochromil R.H. elektrickým paralyzérem, a to nejspíš opakovaně, a bezprostředně poté použil na natolik citlivou část těla člověka, jakou je krk, ocelové lanko, které utahoval kolem krku poškozeného znalci konstatovanou vysokou intenzitou, o čemž svědčí následky, a to zlomeniny obou velkých rohů jazyčky a odlomení horního rohu chrupavky štítné poškozeného, a takto činil po natolik dostatečnou dobu, že skutečně k smrti R.H. také došlo. Uvedený způsob napadení, vysoká intenzita útoku a užití ocelového lanka, které lze vyhodnotit ve smyslu ustanovení § 118 trestního zákoníku jako zbraň, tedy v daném případě předmět, jímž lze učinit útok proti tělu poškozeného důraznějším, a konečně, i s ohledem na motiv takového jednání, jímž zjevně bylo zamezit poškozenému v případném oznámení trestného činu, je třeba jeho jednání posuzovat jako jednání nesené úmyslem přímým ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, podle kterého se trestného činu pachatel dopustí úmyslně tehdy, pokud chtěl způsobem uvedeným v trestním zákoně porušit nebo ohrozit zájem chráněný takovým zákonem. Ve zbytku pak ohledně tohoto znaku trestného činu vraždy lze odkázat na již výše popsané ve vztahu k trestnému činu loupeže. Podmínkou trestnosti jednání pachatele podle § 140 odst. 1, odst. 3 písm. j) trestního zákoníku je, že vražda byla spáchána mj. ve snaze zakrýt jiný trestný čin, což v daném konkrétním případě obžalovaný R.D. naplnil tím, že po dokonání trestného činu loupeže, popsaného pod bodem I. tohoto rozsudku, se po náznacích R.H. o oznámení tohoto trestného činu, ve snaze znemožnit jeho odhalení a identifikaci své osoby jako pachatele, rozhodl R.H. odstranit jako svědka svého trestného činu se záměrem zakrýt jeho spáchání.

Objektem zvláště závažného zločinu vraždy je ochrana lidského života. Subjektem je pak v daném případě obžalovaný R.D. sám, jakožto osoba splňující podmínku § 25 trestního zákoníku (dostatečný věk) v době spáchání trestné činnosti a rovněž tak podmínku přičetnosti, vyjádřenou v § 26 a § 27 trestního zákoníku, když k jinému hodnocení osoby obžalovaného výsledky znaleckého zkoumání nesměřují. Rovněž subjektivní stránka spáchaného zločinu je popsána výše, včetně nejvýznamnějšího znaku, týkajícího se psychiky obžalovaného, jímž je zavinění. Objektivní stránka uvedeného zločinu je nezpochybněna, neboť jednání obžalovaného bylo ozřejmeno, přičemž následek, k němuž jednání směřovalo, je rovněž výše popsán, stejně jako příčinný vztah mezi jednáním a následkem, k němuž toto směřovalo.

Důvody, proč nezvažoval soud u obžalovaného R.D. i aplikaci kvalifikace jeho jednání pod bodem II. tohoto rozsudku jako zvlášť závažný zločin vraždy, spáchaný s rozmyslem nebo po předchozím uvážení dle § 140 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku, vyplývá z popisu situace obžalovaného A. D., když z tohoto se rozhodně nepodává nějaké zvažování R.D. svého budoucího jednání či dokonce předchozí uvážení, neboť z tahového popisu situace nejen, že není patrné předchozí zvážení situace R.D. v tom smyslu, že by zvolil místo a dobu spáchání vraždy či použití zbraně pro usmrcení R.H., tedy chybí vyšší firma rozvahy, avšak soud nemá za prokázanou ani méně intenzivní stupeň racionální kontroly R.D. nad svým jednáním, směřujícím k úmyslnému usmrcení R.H., a tuto kvalifikovanou skutkovou podstatu tak za prokázanou nemá.

Podle § 366 odst. 1 trestního zákoníku se přečinu nadřizování dopustí ten, kdo pachateli trestného činu pomáhá v úmyslu umožnit mu, aby unikl trestnímu stíhání. Pod pojem „umožnit mu, aby unikl trestnímu stíhání“, k němuž se úmysl pachatele trestného činu nadřizování dle § 366 odst. 1 trestního zákoníku vztahuje, lze podřadit nejen takové jednání, v jehož důsledku se pachatel jiného trestného činu definitivně vyhne trestnímu stíhání, ale i dosažení stavu, kdy tento pachatel získá nadřizováním výhodu spočívající v podstatném oddálení zahájení jeho trestního stíhání, jak je tomu i v daném případě.

Objektem trestného činu nadřizování je zájem na potlačení zločinnosti tím, že zákon stíhá toho, kdo svým protiprávním jednáním chce od pachatele trestného činu odvrátit trestněprávní důsledky jeho jednání. Subjektem tohoto trestného činu je pak obžalovaný J.B. sám, když tento splňuje podmínku ustanovení § 25 trestního zákoníku (dostatečný věk) v době spáchání trestné činnosti a rovněž tak podmínku přičetnosti, vyjádřenou v § 26 trestního zákoníku, když takovému závěru svědčí výsledky znaleckého zkoumání jeho osoby znalci v oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a psychologie, kteří shledali schopnosti obžalovaného rozpoznat protiprávnost svého chování, a toto jednání ovládat, jako plně zachovalé. Vedoucí motivační linií obžalovaného k popsanému jednání byly dle znalců sociální vztahové aspekty mezi J. B. a R.D., když jednání bylo ze strany R.D. v souladu s výpovědí J.B. velmi pravděpodobně na tomto autoritativně vynuceno a proběhlo slovy znalců v interpersonálním vztahovém rámci dominantního a podřízeného subjektu. Přesto však znalci uzavřeli, že rozhodování obžalovaného J.B. v daném případě bylo pro vlastní jednání plně vědomé. Subjektivní stránka přečinu je popsána výše, včetně zavinění, a objektivní stránka přečinu pak zůstává nezpochybněna, neboť jednání obžalovaného, vyjádřené ve výroku tohoto rozsudku pod bodem III., bylo plně ozřejmeno, následek jeho jednání v podobě podstatného oddálení zahájení trestního stíhání R.D. je rovněž zřejmý a příčinný vztah mezi jednáním a následkem byl rovněž bezrozporně prokázán.

Výše popsaným jednáním tak obžalovaní R.D., A.D. a J.H. naplnili po subjektivní i objektivní stránce veškeré zákonné znaky skutkové podstaty zvlášť závažného zločinu loupeže dle § 173 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 trestního zákoníku (v bodě I.), dále obžalovaný R.D. naplnil veškeré zákonné znaky skutkové podstaty zvlášť závažného zločinu vraždy dle § 140 odst. 1, odst. 3 písm. j) trestního zákoníku (v bodu II.) a konečně obžalovaný J.B. veškeré zákonné znaky skutkové podstaty přečinu nadřizování dle § 366 odst. 1 trestního zákoníku (v bodu III.)

Odůvodnění výroku o trestu

Při úvaze o stanovení druhu trestu a jeho výměry u obžalovaných soud přihlédl k ustanovení § 39 odst. 1, 2, 3 trestního zákoníku.

Obžalovaný R.D. byl v minulosti jedenkrát soudně trestán (č. l. 3317), a to rozsudkem Městského soudu Praha ze dne 1. 4. 2011, sp. zn. 57T 11/2010, jímž byl obžalovaný ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze dne 7. 7. 2011, sp. zn. 2To 51/2011 (č. l. 3397 - 3414, 3392 - 3396), uznán vinným spácháním zvlášť závažného zločinu zbavení osobní svobody dle § 170 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku a zločinu vydírání dle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku a byl mu uložen trest odnětí svobody v trvání pěti let, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou, a současně mu byl uložen trest propadnutí věci, a to dvou kusů krátkých střelných zbraní. Vzhledem k tomu, že uvedená trestná činnost je s projednávanou trestnou činností obžalovaného R.D. v souběhu, bylo třeba za veškerou trestnou činnost ukládat trest souhrnný ve smyslu ustanovení § 43 odst. 2 trestního zákoníku. Za této situace nezbylo, než obžalovanému přiznat polehčující okolnost vedení řádného života před spácháním trestné činnosti dle § 41 písm. o) trestního zákoníku a na druhé straně soud přiznal obžalovanému R.D. přitěžující okolnosti dle § 42 písm. a), b), k), n) trestního zákoníku, neboť trestného činu loupeže se obžalovaný dopustil po předchozím uvážení, dále tento trestný čin spáchal ze ziskuchtivosti, způsobil tímto trestným činem vyšší škodu, která více než patnáctkrát přesahuje škodu velkého rozsahu ve smyslu ustanovení § 138 odst. 1 trestního zákoníku, a konečně spáchal více trestných činů (tři), přičemž ve všech případech se jedná o zvlášť závažné zločiny. Ve smyslu ustanovení § 42 písm. o) trestního zákoníku je pak třeba rovněž vyzvednout jeho vůdčí a organizátorskou úlohu v rámci celé organizované skupiny. Povaha a závažnost uvedených trestných činů je z hlediska významu konkrétního chráněného zájmu, který byl trestnými činy dotčen, způsobu provedení činu a jeho následků a okolností, za kterých byly trestné činy spáchány, velmi výrazná, zvláště pak u trestného činu vraždy, neboť krom toho, že tento trestný čin patří k těm nejzávažnějším vůbec, které trestní zákoník pojmenovává, je třeba přihlídnout k tomu, že z důvodů veskrze sobeckých, obžalovaný R.D. neváhal bezohledně usmrtit svého blízkého kamaráda. V případě zvlášť závažného zločinu loupeže je pak rovněž třeba přihlídnout ke skutečnosti, že obžalovaný R.D. zneužil při organizování a realizaci tohoto trestného činu svých odborných znalostí a schopností, nabytých svou předchozí dlouholetou služební činností v řadách Policie ČR, a svému předchozímu společenskému postavení se tak zpronevěřil, což platí i pro ostatní spoluobžalované pod bodem I. Pohnutky, záměry a cíle jednání obžalovaného R.D., popsáno pod body I. a II. tohoto rozsudku, pak byly rozepsány výše. Ze zvlášť závažných zločinů, jimiž byl obžalovaný R.D. uznán vinným, je nejprísrnější trestný zvláště závažný zločin vraždy dle § 140 odst. 1, odst. 3 písm. j) trestního zákoníku, když trestní sazba činí patnáct až dvacet let odnětí svobody, příp. je možno pachateli uložit i trest výjimečný ve smyslu ustanovení § 54 trestního zákoníku, jímž je třeba rozumět trest odnětí svobody nad dvacet let až do třiceti let, event. trest doživotí. Podmínky, uvedené v tomto ustanovení trestního zákoníku, však soud v případě obžalovaného R.D. neshledal a ukládal tedy trest v rámci sazby od patnácti do dvaceti let odnětí svobody, avšak s ohledem na vše výše uvedené, na jeho horní hranici, a to jako trest souhrnný, za současného zrušení výroku o trestu z rozsudku Městského soudu v Praze, sp. zn. 57T 11/2010. S ohledem na ustanovení § 43 odst. 2 trestního zákoníku pak byl ze zrušeného rozsudku obžalovanému opětovně uložen trest propadnutí věci, vztahující se ke krátkým střelným

zbráním, ve výroku tohoto rozsudku upřesněným. Pro výkon trestu odnětí svobody byl pak obžalovaný podle § 56 odst. 2 písm. d) trestního zákoníku zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou.

Obžalovaný A.D. byl v minulosti dvakrát soudně trestán (č. l. 3318), přičemž přestupkově projednáván nebyl (č. l. 2500). K prvnímu odsouzení Okresním soudem v Blansku ze dne 30. 7. 1991, sp. zn. 1T 132/91, jímž byl obžalovaný odsouzen jako mladistvý, kdy bylo upuštěno od potrestání, soud nepřihlížel. Pokud jde o druhé odsouzení, jedná se o tentýž rozsudek Městského soudu Praha ze dne 1. 4. 2011, sp. zn. 57T 11/2010, který je blížeji popsán výše, v rámci hodnocení osoby obžalovaného R.D., přičemž tímto byl obžalovaný A.D. uznán vinným stejným trestným činem a byl mu uložen stejný trest odnětí svobody jako jeho bratrovi, tedy pět let nepodmíněně. Rovněž v jeho případě je třeba konstatovat souběh veškeré trestné činnosti a tedy nezbytnost ukládání trestu souhrnného. Za těchto podmínek tedy i A.D.. soud přiznal polehčující okolnost vedení řádného života před spácháním trestné činnosti ve smyslu ustanovení § 41 písm. o) trestního zákoníku a dále i polehčující okolnost dle § 41 písm. n) trestního zákoníku, neboť přístup tohoto obžalovaného k jeho provinění, tak jak tento prezentoval v průběhu celého trestního řízení, je třeba charakterizovat jako upřímnou lítost. Plné doznání obžalovaného, které se ve formě usvědčující výpovědi vztáhlo i na spoluobžalované pod body I. a II. tohoto rozsudku, soud vyhodnotil rovněž jako okolnost polehčující dle § 41 písm. l) trestního zákoníku. Výše zmíněné napomáhání obžalovaného při objasňování trestné činnosti vlastní i spoluobžalovaných, pak je třeba výslovně zdůraznit jako opravdu zásadní, neboť ze spisového materiálu lze nabýt dojmu, že doznání obžalovaného A. D. se až po uplynutí mnoha let bezvýsledného pátrání po pachatelích stalo základem pro zahájení trestního stíhání. Na druhou stranu soud musel přihlídnout i k okolnostem přitěžujícím ve smyslu ustanovení § 42 písm. a), b), k), n) trestního zákoníku, přičemž ohledně důvodů takového postupu lze plně odkázat na výše řečené v rámci posuzování osoby obžalovaného R.D.. Ohledně povahy a závažnosti trestné činnosti pod bodem I. a pohnutek, záměrů a cílů popsaného jednání, lze plně odkázat na hodnotící pasáž osoby obžalovaného R.D.. S odkazem na vše výše uvedené pak soud v rámci trestní sazby odnětí svobody v rozpětí od osmi do patnácti let dle ustanovení § 173 odst. 3 trestního zákoníku byl obžalovanému A.D.. uložen souhrnný trest odnětí svobody při čtvrtině zákonné trestní sazby, za současného zrušení výroku o trestu z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 4. 2011, sp. zn. 57T 11/2010. Pro výkon trestu byl obžalovaný zařazen dle § 56 odst. 2 písm. d) trestního zákoníku do věznice se zvýšenou ostrahou. Pokud jde o vyslovený trest propadnutí věci - rodinného domu XXXXX, pak pokud jde o identifikaci těchto nemovitostí, pak lze vycházet z výpisu z katastru nemovitostí na č. l. 2911 - 2912, z něhož se podává vlastnické právo A. D., jakož i způsob nabytí formou kupní smlouvy ze dne 2. 10. 2008. S ohledem na toto datum i skutečnost, že obžalovaný A.D. doznal nákup těchto nemovitostí z prostředků porízených z trestné činnosti pod bodem I., pak nezbylo, nežli v souladu s ustanovením § 70 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku uvedené nemovitosti propadnout, neboť tyto byly nabyty za finanční prostředky získané trestným činem loupeže. Při ukládání tohoto trestu vycházel soud z účelu tohoto trestu, jímž je odejmout pachateli věc nebo jinou majetkovou hodnotu, která by mohla sloužit k dalšímu páčání trestných činů, ztížit tomuto pachateli podmínky k další trestné činnosti a případně (jak je tomu v daném případě) mu i odejmout prospěch ze spáchaného trestného činu. Podstata tohoto trestu spočívá v odnětí vlastnického nebo podobného práva pachateli k věcem

nebo jiným majetkovým hodnotám, které jsou v určitém vztahu k jím spáchanému trestnému činu, a toto vlastnické či obdobné právo pak přechází na stát.

Obžalovaný J.H. v minulosti nebyl soudně trestán (č. l. 3319) a nebyl ani projednáván v přestupkovém řízení (č. l. 2500). Tuto skutečnost posoudil soud jako okolnost polehčující ve smyslu ustanovení § 41 písm. o) trestního zákoníku, tedy jako vedení řádného způsobu života před spáchaním trestného činu. Naopak jako okolnosti přitěžující posoudil u obžalovaného J.H. soud ve smyslu ustanovení § 42 písm. a), b), k) trestního zákoníku skutečnost tu, že spáchal trestný čin po předchozím uvážení a ze ziskuchtivosti a konečně, že trestným činem způsobil vyšší škodu, přičemž ohledně odůvodnění těchto přitěžujících okolností lze v plné míře odkázat na výše popsané hodnocení osoby obžalovaného R.D.. Ve vztahu ke stejné části odůvodnění tohoto rozsudku lze odkázat i ohledně povahy a závažnosti uvedené trestné činnosti obžalovaného J.H., jakož i ohledně pohnutek, záměrů a cílů jeho jednání. S odkazem na vše výše uvedené pak soud v rámci trestní sazby odnětí svobody v rozpětí od osmi do patnácti let dle ustanovení § 173 odst. 3 trestního zákoníku uložil obžalovanému J.H. trest pod polovinou zákonné trestní sazby, pro jehož výkon byl obžalovaný v souladu s ustanovením § 56 odst. 2 písm. d) trestního zákoníku zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou.

Obžalovaný J.B. v minulosti nebyl soudně trestán (č. l. 3320) a rovněž nebyl projednáván v přestupkovém řízení (č. l. 2500). Tuto skutečnost posoudil soud jako okolnost polehčující dle ustanovení § 41 písm. o) trestního zákoníku, jako vedení řádného života před spáchaním trestného činu. Stejně tak jako polehčující okolnost vyhodnotil soud okolnosti, za nichž přistoupil obžalovaný J.B. na pokyn R.D., aby se zúčastnil likvidace těla poškozeného, jako silné rozrušení ve smyslu ustanovení § 41 písm. b) trestního zákoníku, a jeho doznání a usvědčující výpověď ve vztahu osobě obžalovaného R.D. pak vyhodnotil soud jako okolnost polehčující ve smyslu ustanovení § 41 písm. l) trestního zákoníku. Konečně výše uvedený přístup obžalovaného, který zaujal od počátku trestního řízení, a který vedl k řádnému objasnění trestné činnosti, pak soud vyhodnotil rovněž jako okolnost polehčující dle § 41 písm. n) trestního zákoníku. S odkazem na vše výše uvedené pak soud v rámci trestní sazby odnětí svobody až čtyři leta dle ustanovení § 366 odst. 1 trestního zákoníku uložil obžalovanému J.B. trest nad polovinou zákonné trestní sazby a s ohledem na osobu a poměry obžalovaného, které lze vyhodnotit jako dosud řádné a bezproblémové, pak soud dospěl k závěru, že k působení na obžalovaného, aby vedl řádný život, není třeba výkonu uloženého trestu a tento podmíněně odložil na zkušební dobu ve čtyřech pětinach zákonné sazby.

Odůvodnění výroků o zabrání věci

Ve smyslu ustanovení § 101 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku došlo rozsudkem rovněž k uložení ochranného opatření zabrání věci, a to ve vztahu k

1. rozestavěné stavbě na pozemku p. č. XXXXX vlastníka M.D., nar. XXXXX, trvale bytem XXXXXX, okres XXXXX.
2. pozemku p. č. XXXXX, vlastníka Z.Š., nar. XXXXX, bytem XXXXX.
3. rodinného rekreačního domu č. p. XXXX a nádvoří, rodinného domu č. p. XXXXX na pozemku p. č. XXXXX ostatní plocha, XXXXX zahrada, pro obec XXXXXX, katastrální území XXXXXX, a pozemku XXXXX X, pro obec XXXXX, katastrální území XXXXX, vlastníka společnosti XXXXXX, se sídlem XXXXX, IČ XXXXX.

Z přílohy č. 1 a 2, tedy finančního šetření k osobám mj. obžalovaných A. D. a R.D., a dále z výpisu z katastru nemovitostí (č. l. 2913 - 2914, 2907, 2908 - 2910), se podává, že nemovitosti pod bodem 1. obžalovaný R.D. nabyt na základě kupní smlouvy ze dne 2. 12. 2008 za 6.100.000,- Kč a tyto nemovitosti následně na základě darovací smlouvy ze dne 8. 11. 2012 daroval své matce M. D., dále že nemovitosti pod bodem 2 obžalovaný A.D. nabyt na základě kupní smlouvy ze dne 25. 5. 2007 za 54.224,- Kč, tyto následně na základě darovací smlouvy ze dne 6. 12. 2012 daroval své sestře Z. Š. a konečně že nemovitosti uvedené pod bodem 3 nabyt společnost XXXXXX (společníci R.D. a A.D.), na základě kupní smlouvy ze dne 14. 9. 2007 a kupní smlouvy ze dne 7. 7. 2008 za celkem 3.697.500,- Kč.

Finanční profil obou uvedených obžalovaných přitom zřetelně poukazuje na závěr, že tito nebyli ze svých legálních příjmů schopni pořídit si nemovitý majetek v celkové hodnotě 24.215.574,- Kč, tak jak bylo zdokumentováno (jehož pouhým dílem jsou výše uvedené movitosti), přičemž způsob, jakým společnost XXXXXX, spoluvlastněná oběma bratry D., nabyt nemovitosti pod bodem 3, konkrétně zmínil ve své výpovědi obžalovaný A.D. (č. l. 863, 2692), tedy že tyto pocházejí z prostředků získaných z trestné činnosti pod bodem I. tohoto rozsudku, a přestože se tentýž obžalovaný k nabytí nemovitostí pod bodem 1. a 2. nevyjádřil, resp. uvedl, že neví o tom, že by tyto nemovitosti pocházely z prostředků získaných trestnou činností, přičemž nikdo další z obžalovaných, ani ze svědků (s jedinou výjimkou, kdy svědek J.A. uvedl, že slyšel od R.D., že z prostředků získaných loupeží koupili mj. i dům pro jejich matku), se k této otázce přínosným způsobem nevyjádřil, učinil soud závěr, že s ohledem na výdělkové možnosti obou obžalovaných, které jsou detailně zmapovány v rámci výše zmíněného finančního šetření jejich osob, je vyloučeno, aby tito nemovitosti výše uvedené nabyt legální cestou a pocházejí tedy z prostředků získaných trestnou činností, což ostatně obžalovaný A.D. u nemovitostí pod bodem 3. doznal, a pokud tak neučinil i u zbývajících bodů, lze logicky odkázat na skutečnost, že se jedná o majetek následně darovaný rodinným příslušníkům, v daném případě sestře a matce obžalovaných, a není tedy z pochopitelných důvodů zájmem obžalovaného (byť v ostatních ohledech veskrze spolupracoval s orgány činnými v trestním řízení) tyto osoby, tedy osoby jemu blízké, zbavit základních životních hodnot. Podstatné je, že veškerý majetek byl nabyt po datu loupežného přepadení kurzovního vozidla společnosti XXXXX a lze tak s ohledem na vše výše uvedené chápat veškeré popsané nemovitosti za zprostředkovaný výnos trestné činnosti, popsané pod bodem I. tohoto rozsudku, když tento byl pořízen přinejmenším převážně z prostředků získaných touto trestnou činností a následně darovaný současným vlastníkům. Tyto nemovitosti tak lze chápat jako věci nabyt jinou osobou, nežli pachatelem, byť případně jen zčásti, za věc (finanční prostředky), která byla získána trestným činem, a podmínky pro postup dle § 101 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku pro zabránění předmětných nemovitostí má tak soud za splněné.

Odůvodnění výroku o náhradě škody

Podle odst. 1 § 3079 nového občanského zákoníku se upravuje právo na náhradu škody vzniklé porušením povinnosti stanovené právními předpisy, k němuž došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona tak, že se posuzuje podle dosavadních právních předpisů. Podle dosavadního občanského zákoníku č. 40/1964 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uplatnil také poškozený E. H. (otec poškozeného R.H.) nárok na náhradu částky 240.000,- Kč, jakožto rodič

poškozeného. Podle § 444 odst. 3 písm. c) uvedeného zákona náleží za škodu usmrcením pozůstalým jednorázové odškodnění, a to každému rodiči 240.000,- Kč, a s ohledem na výše uvedené tak byla obžalovanému R.D., jakožto osobě, jež zapříčinila usmrcení poškozeného R.H. (pod bodem II. tohoto rozsudku), uložena povinnost nahradit poškozenému škodu v zákonem stanovené výši.

Pokud jde o připojení poškozené Š.Č. s částkou 9.746,- Kč, jakožto nárokem na náhradu škody vzniklým zaplacením pohřbu R.H., pak tato řádně předložila doklady takový nárok potvrzující (č. l. 1046 - 1047), a byla tedy vyslovena povinnost obžalovaného R.D. zaplatit na náhradě škody uvedenou částku. Pokud jde o neúplné označení poškozené Š.Č., uvedené ve výroku o náhradě škody, a vymezené pouze datem jejího narození, pak takto učinil soud vědomě, s ohledem na přetrvávající přání svědkyně, aby byly údaje, týkající se jejího soukromého bydliště, skryty dle § 55 odst. 1 písm. c) trestního řádu (č. l. 1033), když pro účely náhrady škody je i taková identifikace osoby poškozené z pohledu soudu dostatečná.

Pokud jde o původní připojení společnosti G4S Cash Solution (CZ), a. s., s nárokem na náhradu škody, o této rozhodováno nebylo, neboť před vyhlášením rozsudku tato společnost své připojení vzala zpět.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení jeho obsahu, a to k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost ve výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Odvolání musí být do osmi dnů od doručení obsahu rozsudku také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocih je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

Krajský soud v Brně
dne 30. června 2016

JUDr. Miloš Žďárský v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Požárová